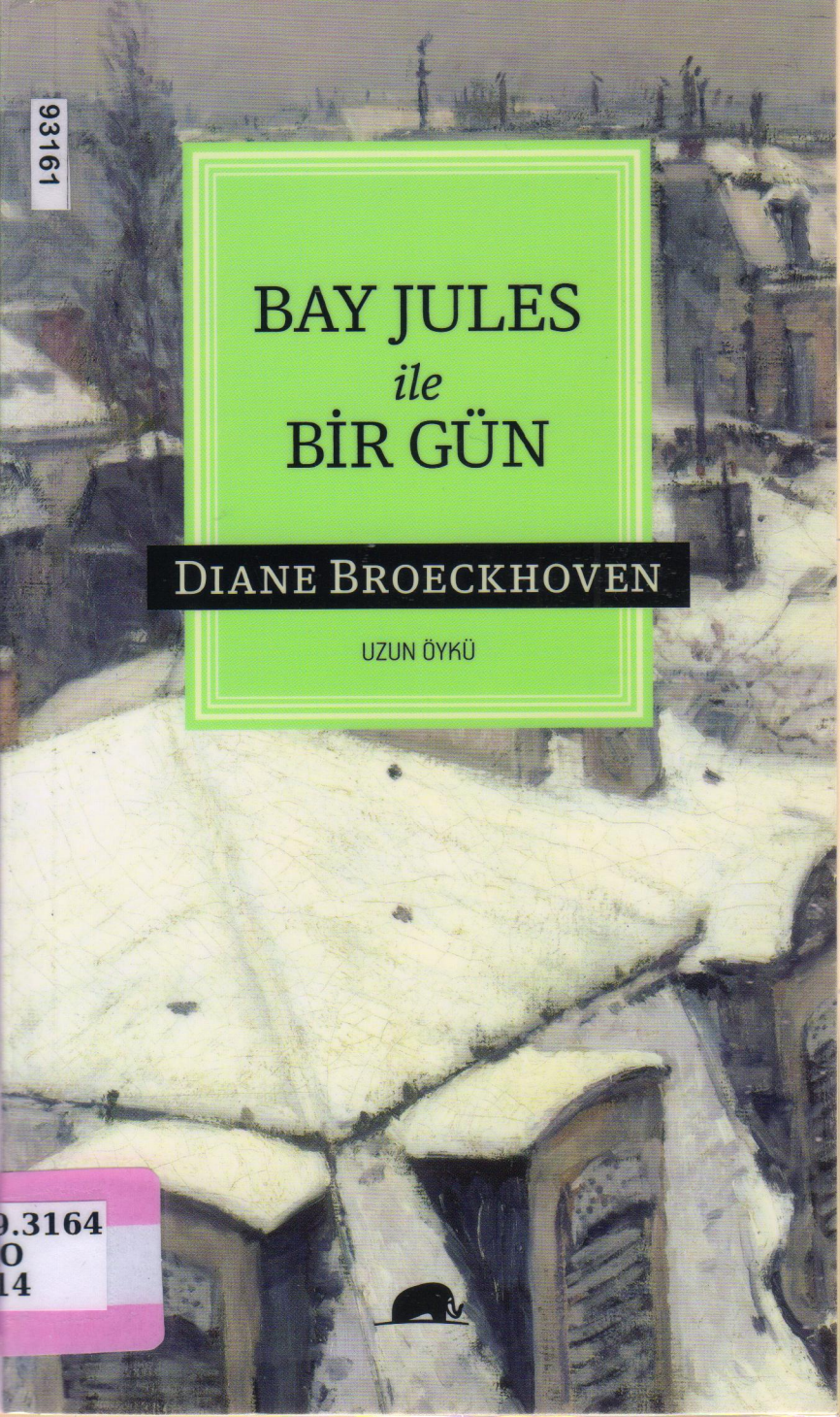
93161

BAY JULES *ile* BİR GÜN

DIANE BROECKHOVEN

UZUN ÖYKÜ

9.3164
O
14

Diane Broeckhoven pek çoğu ödül kazanan ve birçok dile çevrilen yaklaşık otuz kitap yazdı. 2001'de kaleme aldığı *Bay Jules ile Bir Gün* büyük övgü topladı. Broeckhoven şimdilerde Belçika'nın Anvers şehrinde yaşıyor.

BAY JULES *ile* BİR GÜN

DIANE BROECKHOVEN

UZUN ÖYKÜ

Türkçesi: DENİZ KOÇ

KOLEKTİF.

Kolektif Kitap -49
Dünya Edebiyatı -8 | Uzun Öykü
Bay Jules ile Bir Gün
Özgün Adı: *De Buitenkant van Meneer Jules*

© Diane Broeckhoven, 2001
© Türkçesi: Deniz Koç, 2014
© Kolektif Kitap, 2014

ISBN: 978-605-5029-21-0

Yayına Hazırlayan: Evrim Öncül
Kapak Resmi: Gustave Caillebotte,
Rooftops in the Snow
Kapak Tasarımı: Deniz Akkol
Sayfa Düzeni: Kolektif Tasarım

1. Baskı, Haziran 2014, İstanbul
Sertifika No: 25574

Baskı ve Cilt: Berdan Matbaacılık
Güven Sanayi Sitesi C Blok No: 239
Topkapı, İstanbul | 0212 613 11 12
Sertifika No: 12491

Kolektif Kitap Bilişim ve Tasarım Ltd. Şti.
Caferağa Mah. Ressam Şeref Akdik Sok.
No: 10 Kadıköy, İstanbul
www.kolektifkitap.com | info@kolektifkitap.com
T: 0216 337 05 18 | F: 0216 337 03 18

Bu eserin tüm hakları Allied Authors Agency'den Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Yayıncının izni olmaksızın elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılamaz ve iletilemez.

Hayatımızda yaptıklarımızdır
Bizi biz yapan öldüğümüzde.
Ve buna her şey, ama her şey dahil.
| Tibet'in Yaşam ve Ölüm Kitabı |

Uyanmakla kalkmak arasındaki zamansız yarım saat Alice'i rahat bir giysi gibi sarmalıyor. Hayali bir rahmin içinde yüzerek, salına salına yeni bir güne doğru ilerlemekte. Vücudu yatağın ılık kıvrımları arasında gevşiyor, kas ve eklemleri ağırlıksız, zihni sağır. Jules'ün uçmuş alkol, muskat ve yaşlı adam karışımı kokusu ardında karanlık bir gölge gibi uzanıyor. Her zamanki gibi Jules mutfakta kahvaltı hazırlıyor, kendini bildi bileli kocasının ev işlerine tek katkısı bu oldu. Her sabah saat tam sekizi vurduğunda, Jules de ritüeline başlar. Alice, taze kahve kokusu yataktaki kokulara baskın geldiğinde ve haline yeterince şükredecek kadar vakit geçirdiğinde kalkar. Yatar vaziyetteyken doğrulmak için mücadele verir, kalçalarının ve uyluklarının etrafındaki derinin aşırı esnetilmiş bir lastik gibi gerildiğini hisseder. Büzüşmüş memeleri kaburgalarının üzerine yığılır. İlk saatin getirdiği rahatsızlıkların parça parça yok olacağını biliyor, öğleden önce eski bedenine kavuşmuş olacak. Hemen hemen.

Kar yağmıştı. Alice pencereden baktığında aşağıda uzanan sokağın bembeyaz parıldadığını gördü. Yatağın sıcaklığını mavi havlu kumaşın içine hapsetmek için sabahlığını üstüne geçirdi. Belindeki kuşağı sıkıp ellerini ceplerine soktu. Bir sokak lambasının sarımtırak ışığı altında, alt kat komşuları Bea apartmanın önündeki kaldırımı kaplayan karları kürüyordu.

"Ne azimli kadın," diye düşündü Alice.

Öylece durarak süpürgeyle küreğin sırayla hışırdayıp sürtünmesine kulak verdi; çıkan ses uzaktan gelen ama bir türlü yakınlaşmayan bir yürüyen bandoyu andırıyordu. İçi ürpererek kahve kokusuna yöneldi.

"Kar yağmış Jules," dedi kocasının kanepenin sırt kısmından çıkıntı yapan başının arkasına. Genellikle kocası onu mutfakta, değişmez düzeni gereğince kurduğu masada oturarak beklerdi. Jules yanıt vermedi, Alice'i gülümsetti bu. Hâlâ gerçek kışların olduğu eski günleri düşünerek dalgın dalgın karı seyrediyor olmalıydı. Buz gibi ve amansız kışları. Kaskatı kesilmiş dizlerinden ötürü güç bela kocasına doğru yürüdü. Gayri ihtiyari, kısa bir an kocasının seyrelmiş saçlarına dokundu. Yumuşak adımlarla deri kanepenin etrafından dolanıp Jules'ün yanına oturdu. Kocasının kış manzarasını cam seddin ardından doyasıya seyretmek için evde bizzat koyduğu kuralları çiğnemiş olması içini yumuşatmıştı. Böylece ona bir parça beklenmedik bir özgürlük büyüsü hediye etmiş oluyordu. Şimdi kendisinin de kuralları derhal ve harfiyen uygulaması şart değildi.

Kocasına yaklaştı ve omzunda omzunun sıcaklığını duyumsadı. Bir anlığına, kocasının yeleğinin kaba kumaşı yanağına batıncaya kadar, başını yana eğdi.

"Aynı zamanda hem aydınlık hem karanlık," dedi ve geniş penceredeki yansımalarına gülümsedi.

Jules cevap vermedi. Yanı başında hiç kıpırdamadan, elleri pantolonunun jilet gibi keskin ütü çizgilerinin üstünde oturuyordu. Alice mutfaktaki kahve makinesinden son birkaç su damlasının da süzülerek aktığını ve ardından iç çekip buharlar çıkararak bittiğini duydu. Peşi sıra gelen gürültülü sessizlik, gerçekliği bir anda kavramasına neden oldu.

"Jules!"

Sesi gırtlağından sökün etmişti, korkuyla kanat çırparak çalıların içinden havalanan bir kuş gibi. Kocasını sarstı, ona vurdu, ama katı bedeni yerinden oynamıyordu.

"Jules!"

Bir kuş daha. Minik, ürkek bir kuş.

Jules tepki vermiyordu. Alice pençe gibi bükülen parmaklarıyla omuzlarından kavradığı an kocası cansız vaziyette olduğu yerde yığıldı. Jules ölmüştü. Alice inanamıyordu ama inanmaktan başka çaresi yoktu. Gününün en mutlu anında, ana rahminde geçirdiği yarım saat içinde ölmüştü. Ama vazifesini yerine getirmeden değil. Masayı kurup kahveyi yapmıştı.

Yanına oturup da onu canlı zannetmiş olması çok garibine gidiyordu. Ayağa kalkıp onunla birlikte mutfağa yürüyeceğini ve kurduğu masaya oturacaklarını düşünerek onunla konuşmuştu. Bu düşünce onu rahatlattı. Ölümü iliklerine kadar nüfuz etmedikçe Jules gerçekten ölmüş sayılmazdı. Şimdilik hakikat yalnızca dışarıda, sinir uçlarında dolaşıyordu. Gözeneklerinden içeri çisenti gibi sızıyordu.

"Geride kalanlar için ne fena," diye fısıldadı ve söylediği anlamsız cümlenin yüzeyselliği ona bir an moral verdi. Hâlâ yatağın sıcaklığını kaybetmemiş elini kocasının serin elinin üzerine koydu. Henüz soğuk değildi.

Ölmekle ilgili konuşmuşlardı elbette. Giderek dejenere olup birer insan enkazına dönüşme korkularını paylaşmışlardı. Yaşlılığın ona hiç de felaket bir şey gibi gelmediğini söylediğinde Jules hep kızardı. Alice'e kaygısız bir varoluş gibi geliyordu. İşlerin yolunda gitmesi için kafanı yormana gerek yoktu, artık sadece kaşıkla son hayat kırıntılarını yediren hemşireler, anaokulundan minik kız arkadaşlar ve habersizce çıkagelen gizli ilk erkek arkadaşlar vardı. Özellikle bu son söylediğiyle kocasının desteğini kazanmayı bilirdi. Jules, Alice'in ilk göz ağrısıydı. Ona hayatı ve aşkı öğreten o olmuştu. Aradan elli yıl geçse bile, olmayan rakiplerin şakasını bile kaldıramazdı.

"Bir an kendini değil de geride kalanları düşün," derdi Jules sonra. "Beni bir daha tanıyamadığını hayal et. Herman'ı ya da torunlarını da."

Alice, eh, bu hayatta kalanın sorunu, öyle değil mi? diye aklından geçirir, ama sırf kendiyle ilgili olan bu düşünceden söz etmezdi. Ölümün eşiğinde, hatıraların yavaş yavaş solup seslerin dindiği bir sis bulutunun içine girip yok olma fikri ona çok huzurlu geliyordu. Hayatın bu şekilde ölmesini romantik bile buluyordu. Renklerin pastel tonlarındaki manzaraya karıştığı bir Fransız filmi. *Fin!*

Alice'in canı gönülden Jules'ü keşke tanımasaydım dediği anlar olmuştu. Ama Jules adeta içine işlemişti. Onun için hiçbir zaman görünmez olamıyordu.

Bir anda, acı çekmeden, korku hissetmeden ölmek... eğer seçme hakkı olsa, Jules aynen böyle ölmeyi isterdi. Heybetli bir elin sırtından iteklemesiyle, kendini hazırlamana fırsat vermeden. Dürülmüş gazete talihsiz bedenlerinin üzerinde havaya kalkarken geçen bir salisede sinekler de aynen böyle hissediyor olmalı. İşte bu geride kalanlar için gerçekten fena olmuştu. Ayrıca hiçbir uyarıda bulunmadan hayattan kaybolmak kaba bir davranıştı.

Pekala, madem Jules bunamasına izin vermiyordu, Alice de tercihini düşüncelere dalıp gidebileceği güzel bir ölüm döşeğinden yana kullanacaktı. Ama ne aşırı uzun, ne aşırı kısa. Hayalinde işin acı çekme kısmını ya da alt bezi ve morarmış uzuvlar gibi küçük düşürücü fiziki ayrıntıları hesaba katmıyordu. Gümüş grisine boyanmış saçları ve manikürlü tırnaklarıyla yeni ütülenmiş nevresim takımları ara-

sında, sıcak geceliğinin içinde yatacaktı. Elli yıldır içinde biriktirdiği her şeyi Jules'e söyleyebilecekti. Ondan nefret ettiğini ve onu sevdiğini. Onu terk edip gitmek istediği zamanlar olduğunu ve kaldığı için memnun olduğunu. Özgür olmayı istediğini ve varlığının her bir ipliğiyle ona bağlı olduğunu. Gündelik tasalar arasında birbirinize söylemediğiniz şeyleri. El ele tutuşup birbirlerini affederlerdi. Her şey için. Jules'ün çenesi, sarkık derisinin altında hafifçe oynardı, Alice'in çenesini tutması için bir işaretti bu. Ama Jules bu olağanüstü şartlar içinde kendine hakim olurdu. Öfkelenip Alice'i azarlamazdı. Huzur içinde ölmesine izin verir, Alice daha son nefesi için güç toplamadan onu özlemiş olurdu.

—•—

Alice hayaline öyle dalmıştı ki bir an şimdi geride kalanın kendi olduğu aklından uçup gitmişti. Bu kaçılmaz gerçek bir kez daha yüzüne çarpınca gözleri yaşla doldu. Yanağını sildi ve ıslak eliyle Jules'ün elini okşadı. Ölümün soğukluğu kocasının derisinin altında pusuya yatmıştı. Ayağa kalkınca acımasızca odaya düşen beyaz ışığı soğurdu. Sonra meşe sehpanın üzerine, kocasının tam karşısına oturdu. Ne yapacağını bilemiyordu. Kocasının yüzünü inceledi. Gözleri yarı kapalıydı, oyun oynarken uykunun esir aldığı çocuklar gibi. Dudaklarında -hayal gücünün bir oyunu muydu, yoksa dudakları gerçekten hafifften morarmış mıydı?- bir gülümseyişin gölgesi asılı kalmıştı. Yaşamla ölüm arasındaki sınırdan öteye onu sırtından ittiren koca eli hissetmiş miydi acaba?

Gözlüğünün yerde durduğunu ancak o zaman fark etti. Yerden alıp alışkanlıkla sabahlığının ucuyla camlarını sildi ve dikkatle tekrar Jules'ün burnunun üzerine yerleştirdi.

Acı çekmemişti, Alice bunu biliyordu. Bu içini rahatlattı. Gözlerini kapatmalı mı, emin olamadı. Filmlerde hep hayatta kalan akrabaların başparmaklarının yumuşak bir hareketiyle ölülerin göz kapaklarını indirdiklerini görmüştü. Ayağa kalktı, Jules'ün sağ tarafına geçti. gözlüğünü çıkardı ve elini yüzünün üstüne koydu. İçi ürperdi. Önceki yaz, apartmanın yakınında yuvasından aşağı düşmüş yavru bir serçe bulmuştu. Onu yukarı çıkarıp elinde tutmuştu, ölebileceği en makul yerde. Son bir kez titreyip ölmüştü, ama hâlâ ılık bir yumuşaklıkla sarılıydı. Jules'ün göz kapakları ve avcunu belli belirsiz okşayan kirpikleri minik kuşu tekrar uyandırmıştı. Elini apar topar geri çekti. Yapamıyordu. Yapsa Jules'ün yüzündeki hayret ifadesi yok olacaktı. Tekrar sehpanın üzerine oturdu. Jules'ün gözlerindeki onu yeniden genç ve kırılgan kılan şaşkın, utangaç denebilecek bakışı gördü. Böyle bırakmak daha iyi olacaktı.

—•—

Gözlerini yeniden aşağı indirdiğinde İran halısının üzerindeki ayaklarında terlik olmadığını gördü. Gülümsedi. "Ah, Jules," dedi başını sallayarak. "Terliklerin nerede? Bir dakika sonra ayakların buz kesecek, sonra mesanemi üşüttüm diyeceksin."

Yatak odasına gitti, burasını da o alışılmadık beyaz ışık doldurmuştu. Pencerenin açılması gere-

kiyordu, bu aslında Jules'ün işiydi. Bu defa kendisi yaptı. Harcadığı çaba kemiklerinde tınlayarak karmakarışık düşüncelerin zincirleme tepkimesine neden oldu. Nasıl idare edecekti? Jules olmadan bir günü nasıl atlatacaktı? O olmadan nasıl yaşayacaktı? Kendini yalnızca Jules'ün deri terliklerini düşünmeye zorladı ve küçük dairenin içinde onları aramaya koyuldu. Banyoya baktı, orada olmadıklarını gayet iyi bildiği halde hasır çamaşır sepetinin kapağını kaldırdı. Yüreği ağzına gelmişti. Ölmüş kocasının terliklerini yok yere aramak kendi içinde patlamasını engelliyordu. Kıyılarına sığmayıp taşmasını.

Kurulmuş olan masanın altında, hemen Jules'ün tabağının hizasında yan yana duruyorlardı. Demek sırtındaki elden gelen ilk uyarıcı baskıyı buradayken hissetti, diye düşündü Alice. Çoraplarıyla alelacele kanepeye gelmiş olmalıydı, dipsiz uçurumun kıyısından aşağı kaymadan önce. Jules'ün sandalyesine oturdu, kendi küçük şıpıdıklarını fırlatıp ayaklarını Jules'ün kapalı deri terliklerinin içine soktu. Tıpkı geçmişte Alice'in Jules'ü içine aldığı gibi terlikler de onu ılık içlerine aldılar. Bacak ve kalçalarından karnına doğru yükselen his bir anlığına ayağa kalkmasına mani oldu. Ama toparlandı ve ayaklarını sürüye sürüye oturma odasına dönüp yeniden Jules'ün karşısına oturdu.

"Şimdi sana terliklerini giydireceğim, sonra da kahvaltı edeceğim," dedi kocasının şaşkın suratına bakarak. "Son defa kahvenden içeceğim. Ayrıca düşünmem gerekiyor, artık bu işi benim için sen yap-

mayacağına göre."

Üst bacağındaki kaslar acıyla gerilerek eğildi. Ama bu işin yapılması şarttı.

"Hadi, bütün işi bana bırakma," diye zorladı Jules'ü. Sol topuğu Alice'in sağ avcuna tam oturuyordu.

Ama cansız bacağı kurşun gibi ağırdı. Dizi de ayakları da gıdım bükülmüyordu. Alice yenilgiyi kabullenmeyi reddetti. Sehpayla Jules'ün bacakları arasındaki daracık halı parçasında dizlerinin üzerinde biraz daha eğildi, nihayet kocasının iki ayağına da terlikleri giydirene kadar iki büklüm kaldı. Gayri ihtiyari ellerini pantolonunun paçalarından sokup Jules'ün bacaklarını tuttu. Okşayarak kemikli dizlerine kadar çıktı. Baldırlarında soğukluk hissediliyordu, sanki akşam havasında çıplak bacakla yürümüş gibi. Paçalarını kaldırıp tenine peynir rengi veren mavimsi beyaz gölgelere baktı. Kendi bacaklarıyla aynı renkti. Ellerini palas pandıras Jules'ün bacaklarından çekip kendi ceplerine gömdü. Mutfakta kendine bir fincan kahve koyup bir dilim ekmeğe kayısı marmeladı sürdü. Isırdı, karıştırdı, yutkundu. Dışarıdaki ağarmış dünya parçasına baktı ve yürüyen bandonun uzaklardan gelen sesini bir kez daha işitti. Kaldırımdaki karları küreyen birinin çıkardığı bir kısa bir uzun sıyırma sesleri En azından ilerleyen saatlerde alışverişe çıktığında yüzüstü kapaklanma tehlikesi ortadan kalkmıştı. Sahi, bugün alışverişe gitmesi gerekli miydi? Bir daha alışverişe gitmesine gerek var mıydı? Jules'ün yönlendirmesi olmadan

kendini süpermarketin rafları arasında düşünemedi. Boğazından küçük, gergin bir kahkaha yükseldi.

—•—

Ne yapmalıydı? Doktoru mu aramalıydı? Yoksa Herman'ı mı? Herman çoktan işe gitmiş olmalıydı. O zaman karısı Aimée'yi arardı. Alice kati bir hareketle başını salladı. Herman babasının öldüğünü annesinden öğrenmeliydi. Başkasının ağzından değil. Yoksa Aimée başkasının ağzı sayılmaz mıydı? Ayağa kalkıp kendine bir fincan daha kahve koydu. Kahve yine içinde hafiften çırpınmaya başlayan paniğe kapılmasını engellemeye yarıyordu. Çırpıntı bu defa hemen midesinin altındaydı.

Buzdolabının kapağını açtığında, nelerin olduğunu görmekten çok içindekileri bir bir zihninden geçirdi. Bugün biberiyeli ve sarımsaklı kuzu pirzola yiyeceklerdi. Jules pirzolaya bayılırdı. Dün süpermarkette Alice'e sormadan alışveriş arabasına atıvermişti. Alice pofidik kuzucukları zihninden hiçbir zaman tamamen atamadığından genellikle kendi payını da Jules'ün tabağına aktarırdı.

Buzdolabının sebzelik bölmesinde bir karnabaharın bulutu andıran biçimi seçiliyordu. Vıcık vıcık tadı ve mutfağa yaydığı harap koku Alice'e hep amansız savaş yıllarını hatırlatırdı. Bugün karnabahar yemeyecekti, kuzu pirzola yemeyeceği de kesindi. Et paketini neredeyse bomboş olan buzluğa attı, sabahlığına çarpan soğuk içini ürpertmişti. Eline rengi boza çalan iki yeşil dilbalığı aldı, sonra tereddüt ederek balıkları bir paket karidesle değiştirdi. 250

gram. Öğle yemeğinde hepsini tek başına yiyecekti, kendini tutmadan karar verdi. Birazdan süpermarkete gidip iki tane kocaman, kan kırmızı domates alacaktı. İçi tepeleme karidesle doldurulmuş iki domates, işte canı bunu çekiyordu. Yanında da ev yapımı mayonez ve kızarmış patates yiyecekti. Annesi ona âdet görürken mayonez çırpılmaz, ekmek pişirilmez diye öğretmişti, çünkü o dönemde her iş ters giderdi. Alice elini karnına koyup gülümsedi. Mayonezi gayet lezzetli olacaktı, geçmişin tadını verecekti. Ve Jules alışveriş arabasına adi bir kavanoz atıp her şeyi berbat etmeyecekti. Birkaç kuruş kâr edilecek diye parmaklarına kramp girinceye dek dikilip yumurta sarısı çırpmanın anlamsız olduğunu düşünüyordu. Çiğ yumurtada salmonella bakterisinin olduğunu, insanı öldürebildiğini anlatmıştı. Jules her şeyi bilirdi. Ama bugün Alice bu konuyu dert etmemeyi tercih ediyordu.

Alice masayı topladı. Fazla vaktini almadı, çünkü dolaplar, tezgah ve masa birbirinden ancak iki adım mesafedeydi. Bu sırada kafasının içindeki düşünceler netleşmişti. Önce yıkanıp üstünü giyecek, kuruyan dudaklarına biraz ruj sürecek, tarağının ucuyla aşağı sarkan saçını yeniden toparlayacaktı. Alice giyinirken Jules hep gazetesini okurdu. Yani eskiden. Dün. Her banyo çıkışı eline toz bezini alıp yatak odasının tozunu yorgun bir kondüktörün hareketleriyle hep aynı güzergahı takip ederek çepeçevre alırdı. Bu sırada Jules, Alice'e sözünü etmeye değecek olayları

yüksek sesle okurdu. Önemsiz haberler ve insanlığın çektiği acılar onu siyaset entrikaları ve savaştan daha çok ilgilendiriyordu. Jules'ün onun için seçtiği haberler genellikle kapkaççıların çaldığı çantalar, adi hırsızlık olayları ve bir iki cinayetten ibaret olurdu. Suç mahalli ne kadar yakın olursa Alice de o denli kötü hisseder, yargısı o denli insafsız olurdu. Savunmasız yaşlı bir kadının evine giren kişiyi ne yapmalılar biliyor musun? Evet, Jules biliyordu. Gazeteyi hışırdata hışırdata katlardı ki Alice'in işkence yöntemlerini duymasın.

Dünkü kıyafetlerini giymeye karar verdi. Kahverengi bir etekle bir zamanlar kendi ördüğü kiremit rengi hırka. Hırkanın göğüs kısmı biraz dardı. Alabildiğine sıradan bir günün hayhuyuna kendini öyle kaptırmıştı ki, mutfak ve oturma odasının eşiğinde donakaldı. Jules'ün öldüğü aklından tamamen uçup gitmişti. Yarım saat önce bıraktığı yerde aynen oturmaya devam ediyordu. Ne ki, kahvaltı ettiği arada Jules'ün vücudundaki son sıcaklık emaresinin de uçup gittiğini fark etti. Son canlılık pırıltısıyla birlikte. Belki de yaşamın tüm gözeneklerinden kaçıp gittiğini artık kendi de anlamıştı.

"Tamam, sabırsızlanma Jules," dedi. "Gazeteyi hemen alacağım."

Jules'ün sabah ritüelinin parçasıydı bu, Alice'inkinin değil. Fakat bugün bütün kalıpların kırılması gerekiyordu. Jules yıkanıp giyinmeden ve tıraş olmadan hayatta aşağı inmezdi. Solgun sabahlıklarıyla sabah gazetesini almak için öteki dairelerin kapıla-

rında beliren pejmurde kadınlara birlikte gülerlerdi. Yağmurluklarının altından çizgili pijamaları sırıtan, gecenin kokusu etraflarını bir hale gibi çevreleyen adamlara da. İnsanlarda görgü diye bir şey kalmadı, derlerdi birbirlerine.

Başını eğip kendi vücudunu kokladı, havlu sabahlığının kuşağını sıktı ve Jules'ün önüne geçerek sehpanın üzerine oturdu. Gülümsediğine yemin edebilirdi.

"Yatak kıyafetlerimin üzerine paltomu alacağım ve önce asansör boşluğundaki sese kulak vereceğim," diye temin etti Jules'ü.

Kimse Alice'te de görgü diye bir şey kalmadığını fark etmeyecekti. Ve kimseye Bay Jules'ün nasıl olduğunu sorma fırsatı vermeyecekti.

—•—

Jules'ün varsayılan gülümsemesi kaygıyla hafiften çarpılmış gibiydi. Bir saliseliğine kaşlarını kaldırdı sanki? Belki de yalnızca öyle göründü. Alice süpermarket düşüncesini aklından kovdu. Bu öğleden sonra o domateslerin hayaliyle yetinecekti. Dükkana gidip bir başına dolanmasa iyi olurdu. Herkes Jules'ü soracaktı. Onlara ne diyecekti? Evdeki kanepede ölü ölü oturduğunu mu? Kimseye söylemediği sürece Jules için öldü denemezdi. Alice kalmasını istediği sürece hayattaydı. Ona hâlâ anlatacağı çok şey vardı. Gün ilerledikçe hepsinin aklına geleceğine şüphe yoktu. Bugün onu kimse rahatsız etmemeliydi.

—•—

Kararlılıkla ayağa kalktı, içinden Jules'ün yanağını okşamak geldi. Dokunduğu an donakaldı. Jules buz gibi olmuş, cildi mermere dönmüştü. Hayat sanki kendisinin içinden de akıp gidiyormuş gibi geldi. Kanepede kocasının yanına yığıldı ve yüzünü omzunu kaplayan sert yünlü kumaşa dayadı. Isınmak için yalvaran bir köpek. Bariz bir soğukluk Jules'ün bütün vücudunu ele geçirmiş ve giysilerine sirayet etmişti. Erkek kokusu da yok olmuştu, Alice bunu fiziksel sıcaklığından daha bile fazla özlüyordu. Sabun, ten, kahve, o bildik okşama... Hepsi gitmişti. Jules'ün Madame Tussaud balmumu müzesinde ustalıkla yapılmış bir kopyası gibi oracıkta oturuyordu. Alice ağladı. Gözyaşları Jules'ün vatkalarına akıp sararan sağ eline damladı. Yerinden kalkarken, Jules'ün bedeninin hafifçe ona dayanıp sonra tekrar düzeldiğini hissedebiliyordu.

İyisi mi gazeteyi unutup başını kucağına koyarak Jules'ün yanına yatmalıydı. Telefon etmeye başlaması gerekiyordu. Ama kendini alıkoydu. Doktorlar, komşular ve cenazeciler kocasını ele geçirecek olursa onu yitirmesi bir saati bile bulmazdı. Sonsuza dek. Bir saate kocasını apartmandan dışarı çıkarırlardı. Şu kataloglardan birinden seçip göstermesini istedikleri tabutun içinde. Buna izin veremezdi, değil mi?

Yan odaya koşup dolaptan ekoseli bir battaniye aldı. Bu sırada gözüne küçük antika masanın üzerinde bütün piyonları yeni oyun için dizilmiş satranç tahtası çarptı.

David aklına gelince allak bullak oldu. Onu hepten unutmuştu. Saat tam onda Jules'le satranç oynamak için kapıda bitecekti.

Battaniye. Gazete. Zaman. David. Bu dört mesele kafasının içinde dönüp durmaya başladı ve Alice'i kanatlandırdı. Uçarak mutfağa gitti, saate baktığında henüz dokuza çeyrek bile olmadığını gördü. Aynı ekoseli battaniye bir zamanlar ilk arabaları olan yanları bombeli, arkası kalkık haşmetli bir Fiat 1400'ün arka koltuğuna yayılıydı. Battaniyeyi Jules'ün dizlerine serdi.

"Al bakalım canım," dedi yumuşak bir sesle. "Yoksa soğuk dokunacak."

Artık Jules'ün moraran beyaz ellerini ve cildinin altında katılaşmış damar ağlarını göremediğinden, kocası olduğundan daha az ölü görünüyordu. Sonra portmantodan lacivert yağmurluğunu alıp sabahlığının üzerine geçirdi. Aynada dizlerinin üzerinde toplanmış üç kat kumaş gördü. Bitap vaziyetteyim, diye düşündü ve eski bir dil kullandığının farkına vararak gülümsedi. Zamane kızları böyle demezdi. Çekine çekine başını minik koridora uzattı, öbür dairenin kapısı da aynı yere açılıyordu. Çalışan bir çift oturuyordu orada. Çoktan trafikte sıkışıp kalmış olmalıydılar. Üstü aşınmış asansör düğmesine bastı, parmağı düğmenin oyuğuna tam oturuyordu, ardından mekanik inleme ve gıcırtının harekete geçtiğini duydu. Minik kafesin içinde altı kat aşağı vızıldadı. Yağmurluğunun cebindeki anahtar kümesini sanki can simidiymiş gibi kavramıştı.

Kardan ötürü gözleri kamaştıran lobide kimse yoktu. Mermer zeminin üzerinde ıslak ayak izlerinden oluşan bir patika göze çarpıyordu. Alice gözlerini indirip terlikli ayaklarına, incecik, mora çalan bileklerine baktı. Biri onu bu halde görecek olursa ölürdü. Gazete posta kutusundan dışarı taşıyordu, minik kapağı açmasına bile gerek kalmadı. Bu ona vakit kazandırmıştı. Şans eseri asansörü çağıran da olmadığından Alice'in yeniden evlerinin kapısına dönmesi birkaç saniyeyi bulmadı.

Titreyen parmaklarla anahtarı yuvasında çevirdi ve yeniden kendi güvenli bölgesine girdi. Soğuktan nefesi kesilmişti ve uyuşmuştu.

"Gidip banyo yapacağım Jules, isterse günlerden çarşamba olmasın, umrumda değil. Dondum," dedi gazeteyi kocasının kucağına bırakırken.

Küvetin beyaz porselenine bir parça lavanta yağı damlattı, sıcak su musluğunu sonuna kadar açtı ve çekmecelerden birinde plastik duş bonesini arandı. Ensesindeki ıslak saçlar ona müthiş rahatsızlık veriyor ve hırkasının yakasını mahvediyordu. Lülelerini lastiğin altına sıkıştırdı ve boğucu sıcaklığa ulaşan banyonun içinde soyundu. Suyun içine girmeden, kafasında o gülünç boneyle çıplak halde koridora çıktı.

"Banyoda David meselesini düşüneceğim," diye seslendi Jules'ün kıpırdamadan duran başının arka tarafına. "Belki Bea'ya telefon edip hiç hesapta yokken çıkman gerektiğini söyleyebilirim. Ya da üstün-

de biraz kırgınlık olduğunu. Ama o zaman da gelip bitki çayı ya da buhar banyosuyla ilgili nutuk çekmeye başlar. Neyse, merak etme. Bir şey bulurum. Daha bir saatimiz var."

—•—

Sıradan bir insan için tamamen tesadüf eseri başlayan ve her an vazgeçilebilecek bir alışkanlıktan fazlası olmayacak bir şey, alt kattaki komşunun oğlu David için okulun tatil olduğu boş günlerde tutunacak bir dal haline gelmişti. Bay Jules ile her gün oynadığı satranç, zamanın içindeki bir ada, siyah beyaz damalı bir sığınaktı. Daima en başından başlar, ilk hamleyi sırayla yaparlardı. Saat on buçukta, oyunun hangi safhasına ulaşmış olurlarsa olsunlar, David satranç tahtasının üstündeki bütün piyonları ittirerek bir şakırtıyla yere indirirdi. Oynama fırsatı buldukları yarım saat içinde yalnızca bir defa oyunu bitirebilmişlerdi. Kazanan David'di, fakat çocuğun umrunda bile değildi. En ufak bir coşku duymamıştı. Onun için mühim olan oyun ya da kazanmak değil, durmadan tekrarlanan bir alışkanlığın verdiği güvendi. Pille çalışıyormuş gibi hareket eden sırık gibi ince vücuduyla tezat oluşturan melek gibi bir yüzü vardı. Nadiren konuşurdu. Etrafı gözlemler, izlenimleri ve haletiruhiyeyi sünger gibi çeker, gülümser ve suskunluğunu bozmazdı. Hayatı bizzat kendisinin itinayla yönettiği bir oyun gibi seyrederdi. Aynı apartmanda, üç kat aşağıda annesi Bea'yla oturuyordu. Alice şu ana dek babasını ya da başka bir akrabasını görmemişti. David'in de kendi görüş alanı dışında olup biten olay-

lara dair sorulara cevap verdiği yoktu.

Onunla bir yıl önce, bir öğle vakti asansörde tanışmışlardı. Oğlanın isteksiz bakışları ilkin Alice'ten Jules'e kaymış, sonra başlarının üzerindeki bir noktaya sabitlenmişti. Jules ona tatilde mi olduğunu sorunca hiç tepki vermemişti. Soluduğu havanın bir parçasıydılar, o kadar. Jules'ün oturmasını kalkmasını bilmeyen zamane çocukları hakkındaki düşünceleri dilinin ucuna kadar gelmişti. Alice, dairelerinin kapısını kapattıkları anda verip veriştirmeye başlayacağından emindi. Kendisiyse çocuğu ilginç bulmuştu. Yaşını tam olarak kestiremiyordu. Üst dudağında şimdiden yetişkin bir erkek gölgesi vardı, ama bol pantolon paçalarının altındaki baldırları gürbüzlüğüyle bir çocuğunkini andırıyordu. Alice'in aklına, küçükken şu İtalyan filminde kendisini içlendirip ağlatan oğlan Marcellino *pane e vino*'yu getirmişti. Jules burnundan soluyordu.

"David otistiktir," demişti, yetişkinlerin iç geçirmesinden ayıpladıklarını anlamaya alışkın olan Bea. "Bugün sinirleri de biraz bozuk. Yoksa sömestr tatilinde olduğunu kesinlikle söylerdi. Değil mi David?"

"Neden sinirlisin bakalım?" diye sormuştu Alice. Annesine değil, çocuğa, çünkü otistiğin ne olduğunu tam olarak çıkaramıyordu.

David gözlerini Alice'e dikmiş, onu adeta hava gibi içine çekmişti. Ama cevap vermemişti.

"Okulda satranç oynamayı daha yeni öğrendi," diye açıklamıştı Bea. "Aklı fikri satrançta, ama ben oynamayı bilmiyorum, o yüzden..."

"O halde gel seninle bir el satranç oynayalım. Kazanacağından da eminim, çünkü oynamayalı yıllar oluyor. Bu öğlen, saat üç gibi, ne dersin?" diye teklifte bulunmuştu Jules.

O an Alice'in yüreği kocasına hissettiği aşkla cız etmişti. David'in gözleri bir gülücükle parlamıştı.

"Yarın, saat onda," demişti karşı çıkılmasına imkan vermeyen bir ses tonuyla usulca. Bea gülmüştü. "Rutininden şaşmayı hiç sevmez. Okulda satrancı saat onda oynuyorlar da."

İşte böyle başlamıştı. Ertesi sabah saat tam onda, David annesiyle birlikte üç kat yukarı çıkmış ve kendi eviyle aynı plana göre inşa edilmiş bu daireye teslim edilmişti. Oğlan ortalıktayken Jules de otistiğe dönüşüyordu. Tek kelime etmeden, bıktırıcı bir sessizlik içinde karşılıklı oturur, sırayla satranç taşlarını oynatırlardı. Kurabiye ya da bir bardak çikolatalı süt ikram etmek gibi nezaketler söz konusu bile olamazdı. David satranç oynamaya gelmişti. Yiyip içmeye değil.

İlk günden bu yana tatilinin her günü saat tam onda gelmişti. Tek başına; özellikle böyle olmasını istiyordu. Annesi onu üçüncü kattan asansöre bindiriyor, altıncı katta inip kapılarının zilini çalıyordu.

"Merhaba Bay Jules. Merhaba Bayan Alice," diyordu David. Ve saat tam on buçukta, oyun aniden sona eriyordu.

Küvetteki su mum ışığı gibiydi. Alice'in ihtiyar vücudunun hatlarını yumuşatıyor, sarkmış cildinin katmanlarını pürüzsüzleştiriyordu. Jules bir daha asla elini beline koymayacak, hiçbir zaman ona cildinin geçkin bir şeftaliye benzediğini söylemeyecekti. Bir zamanlar elma kabuğu gibi sıkı ve parlaktı oysa. Toparlanıp sudan çıktı, hâlâ Jules'ün ıslaklığını taşıyan havluyla kurulandı. Jules'ün vücudunun hücreleri onunkilerle karıştı. Havluyu kaloriferin üzerine sererken, düşünceleri bulunduğu anın birkaç saniye ilerisine sıçradı. Zihni, Jules'ün ona okumak üzere olduğu gazete haberleri için bir çiçek gibi açıldı. Sonrasında akşam yemeğinde ne yiyeceklerini tartışırlardı. Ardından alışveriş ederlerdi.

Jules'ün başının arkası tekrar görüş alanına girdiğinde hissettiği rahatsızlığı bastırması gerekti. Artık bu dünyanın parçası olmadığını nasıl olup da yine unutabilmişti? Gidip yanına oturduğunda acıyla kendi sıcaklığını duyumsadı. Bir kez daha Jules'ün profilinin mermere oyulmuş gibi göründüğünü fark etti. Üst dudağa kakılmış oyuk, boynundaki katlar, burun deliklerinden ağız kenarlarına uzanan incecik çizgiler. Teni taşlaşmıştı. Alice parmağıyla usulca Jules'ün yanağını okşadı, şakağındaki yaşlılık lekelerine dokundu. Jules katılaşarak adeta bir heykele, kendisinin bir röprodüksiyonuna dönüşmüştü.

"Jules! Beni hâlâ duyabiliyor musun?" diye sordu Alice ısrarla, kulağının kıvrımını okşayarak. Bir zamanlar yumuşaklığın cisim bulduğu kulak memesi

cilalanmış çakıl taşı gibi sertleşmişti.

—•—

Ekoseli battaniyeyi kendi dizlerine doğru çekecekken telefon çaldı. Midesi kasıldı.

Arayan Bea'ydı.

"Bayan Alice, çok büyük bir sorunum var." Sesi sanki biri onu takip ediyormuş gibi çıkıyordu, telaşlı ve aceleyle. "Bu sabah annem karda kayıp düşmüş, hastaneye kaldırdılar. Muhtemelen kalçası kırılmış. Gidip onu görmem gerekiyor, ama David beklenmedik durumlarda altüst olur. Satranç oyununu kaçırmayı da istemez. Yarım saat erken gelse olur mu?"

Alice olduğu yerde donakaldı. David'le ilgili bütün düşüncelerinin küvetteki suyla birlikte akıp gitmesine izin vermişti. Ne diyecekti şimdi? Bay Jules'ün ölüsü kanepede oturduğundan müsait olmadığını mı? Bea yerinde duramayan bir kadındı, hep insanlara iyilik etmek isterdi. Mekanizmayı harekete geçirmekte bir an bile tereddüt etmeyeceğinden emindi. Tabutlarla dolu kataloğu taşıyan adam derhal kapısında beliriverirdi. Herman ve karısı yarım saate kalmaz koltuklarına kurulur, Jules'ün yaptığı kahvenin son damlalarını lavaboya boşaltıp şoku atlatmak için taze kahve yaparlardı. Daha Alice kendini teselli edemeden onu teselli etmeye koyulurlardı. Alice'in bunlarla uğraşacak takati yoktu. Daha değil. Önce, Jules'ün gitmesine izin vermeden evvel, ona veda etmesi gerekiyordu. Onunla baş başa konuşmak, bilmesi gereken her şeyi söylemek istiyordu.

—•—

"Aslını istersen, benim de bir sorunum var."

Ilık nefese sarılı kelimeler ağzından dökülüverdi. "Kocam biraz keyifsiz. Küçük bir soğuk algınlığı zannedersem."

Bea'nın üç kat aşağıda iç geçirdiğini işitti. Sanki kulağına bir de hıçkırık sesi gelmişti.

"Neyse, sen yine de yolla çocuğu. Zor zamanlarda birbirimize yardım etmeyip de ne yapacağız?" Alice uzun uzadıya düşünmeden kararını vermişti. "Gerekirse onunla ben satranç oynarım."

Kaleyle piyonu birbirinden ayıramazdı, ama bir çaresine bakacaktı. David de dahil olmak üzere sabit nirengilerle dolu alelade bir gün için neler vermezdi. Sakinliğini koruması ve gerçekliği kabullenmesi için faydası olurdu. Saat başı, ölçülü bir doz.

"Çok naziksiniz Bayan Alice," dedi Bea'nın sesi. "Ama kolay olmayacak. Daha David'in zamanı gelmedi, satranç arkadaşını değiştirmek de istemeyecek. Ne yazık ki acil bir durum söz konusu. Şimdi yukarı gönderebilir miyim?"

Alice sözünden dönemedi. "Sen asansöre bindir. Ben burada bekliyorum," dedi. Ahizeyi yerleştirirken eli titriyordu. Jules hiçbir yorum yapmadı. Yüksek sesle, "Eminim David damayı da seviyordur," diye düşündü Alice, Jules'ün onaylamasını bekleyerek. Ama odaya hâlâ sessizlik hakimdi. Ölüm sessizliği ve beyaz.

Oturma odasının kapısını arkasından itinayla kapadı ve sahanlığa çıkıp beklemeye koyuldu. Bu alışılma-

dık durumdan ötürü belki Bea da oğluna eşlik ederdi. Binanın derinliklerinden gelen uğultu ve gıcırdamaları duymaya başlamıştı bile. Ama David asansörden tek başına çıktı. Alice'i görünce gözlerine bir gölge indi. Ellerini sıkıp yumruk yaptı. Sonra parmakları kendi kenetlerinden kurtulup havada hiddetli bir *étude* çaldılar.

"Hadi gir David," dedi Alice, David'in çırpınan ellerini görmezden gelerek. "Bay Jules biraz keyifsiz, ama ben seninle bir el dama oynayacağım. Yalnız dama taşları neredeymiş bir bakmam gerekiyor."

David'i yandaki küçük odaya götürdü, çocuğun koltuğun minderinden olmayan tozları silişini ve satranç tahtasının tam karşına dimdik oturuşunu izledi. Konuşmuyordu. O yüzden kendi çene çalmaya başladı. Ağzından çıkan kelimeler odanın içinde kelebek gibi uçuşuyordu. Bir yandan da dolabın içinde, kapağında Elisabeth Bas resmi olan puro kutusunu arıyordu; altmış dört dama taşı yıllardır bu kutuda saklıydı.

"Anneannen karda kayıp düştü mü?" diye sordu. "Sabah evden çok erken çıkmış demek ki."

Masanın üstüne birbirinin aynı üç ahşap kutu koydu. İlkinden iskambil kağıtları ve Papaz Kaçtı oyunu çıktı. İkincisinden içlerinde yabancı ülkelerin metal paraları olan minik zarflar. Üçüncüsünden de, nihayet, yuvarlak siyah beyaz taşlar.

"İşte, burdalarmış. Şimdi karton dama tahtasını da bulalım ki satranç taşları bozulmasın. Bay Jules

taşları dün geceden dizmişti. Satranç tahtasının arkasında dama tahtası olur, biliyorsun değil mi?"

Mezar sessizliğine bürünen David'in duygularını paylaşıyordu. Zamanın demir pençesine yakalanmış değişmez mekanlardaki değişmez düzenlere duyduğu özlemi anlıyordu. İnsan doğru oyunu tam doğru zamanda oynadı mı kaderi safdışı bırakabilirdi. Selobantla yamanmış yerleri sararan kutuya uzandı, arkasında kızmabirader oyunu olan dama tahtasını bu kutuda ikiye katlanmış halde bulacağını tahmin ediyordu. Renkli dairelerde yılların öfkesi birikmişti. Hep kaybeden ve bunu sulu gözleriyle ele veren zavallı Herman'ın gözyaşları çizgilerin arasında kuruyup kalmıştı.

Dama tahtasının altında bir anda o dergi gözüne çarptı. Dergiyi eline aldı, parlak siyah kapağını ışığa tuttu. Harflerin bıraktığı izleri hâlâ görebiliyordu. Zaman onları silmemişti. Derin çentiklere baktığında Jules'ün elyazısını tanıdı. Siyah yüzey Alice'i içine aldı. Alice zamanın içinde yüzmeye başladı.

Hâlâ ciddiyet içinde dimdik otururken parmakları ihtiyatla çırpınmaya devam eden David aklından tamamen uçup gitmişti. Ta ki bugün yolunda gitmeyen her şey için duyduğu çaresizlik tiz bir çığlıkla açığa çıkana kadar. "Dama oynamak istemiyorum!" diye cırladı çocuk ve masanın üzerinde duran dama tahtasıyla puro kutusunu eliyle ittirdi. Dama taşları

yavaşça yuvarlanarak her yana saçıldı, fırıl fırıl dönerek durdu. David ciğerlerini havayla doldurdu ve bir nefeste ağzından üç cümle daha döküldü. Kesik kesik.

"Kar istemiyorum ve dokuz buçukta dama oynamak istemiyorum ve Bayan Alice'i istemiyorum."

David başını eğdi. Omuzları düştü ve Alice'e Marcellino *pane e vino* gibi bir bakış attı. Sonra gözlerini yeniden aşağı indirdi, Alice kara kirpiklerine tutunan gözyaşlarını fark etti.

"Bay Jules ile satranç oynamak istiyorum. Saat onda," diye mızırdadı.

"Bay Jules biraz keyifsiz," dedi Alice sabırla.

"Yatıyor mu?" diye sordu David, sorusunu hazırladığı kısa bir suskunluğun ardından.

"Hayır, oturma odasındaki kanepede oturuyor," diye cevapladı Alice. "Karı seyrediyor."

David ayağa kalktı ve yerinde duramayan ellerini koltukaltlarının altına sıkıştırarak kontrol altına aldı. "Gel," dedi Alice'e.

Alice karşı koymadı. Bay Jules'ün bugün satranç oynayacak halde olmadığını kendi gözleriyle görsün diye pekala o da çocuğu oturma odasına götürebilirdi. Keyifsiz, katı, esrarlı, balmumu kaplanmış: Belki de David için bunların hepsi aynıydı.

Kanepenin yanında yan yana, ama birbirlerine değmemeye dikkat ederek dururlarken, David karşısın-

daki görüntüyü inceledi. Sonra Alice'in gölgesinden ayrılıp Jules'e gitti. Elini taşlaşmış alnına koyup hafiften seyrelmiş saçlarına doğru üfledi. Saçlar ılık hava esintisinde belli belirsiz kımıldandı, Jules'e bir parça can geldi. Alice'in eli kendiliğinden, çıkacakmış gibi attığını duyduğu kalbinin bulunduğu yere gitti. İstemsiz bir hareketti. Orada durup kocasının üzerine eğilen David tıpkı bir melek gibi görünüyordu. Başka bir gezegenden Jules'ü almak için gelmiş, son yolculuğu için nefesiyle ona yeni bir can veren bir varlık.

"Bay Jules keyifsiz değil. Bay Jules ölmüş," dedi David.

"Şey, evet," diye itirafta bulundu Alice. "Ben de bunun farkındayım."

David bir çocuğa yakışmayacak denli ciddi, vakur adımlarla yürüyüp odadan çıktı. Alice de ardından seğirtti. Satranç tahtasının başına geçip oturuşunu ve gözlerini taşların üzerinde gezdirişini izledi. Düşünüp taşındıktan sonra şahın önündeki beyaz piyonu iki kare ilerletti. Sonra işaretparmağını siyah piyonun üzerine koyup onu oynattı. Jules'ün yerine de kendi oynuyordu; kocasının yeri bu kadar kolay doldurulan biri olduğunu görmek Alice'i handiyse üzmüştü. David kendini tamamen oyuna, bir yandan ileriyi düşünürken diğer yandan burada ve şimdide kalma stratejisine kaptırdı. Beyaz ve siyah satranç taşlarını kararlı tıkırtılarla teker teker oynatıyordu. Jules'ün boş kalan koltuğu dışında her şey dün ve

öncesiyle aynıydı. Zamanlama bile yoluna girmişti. Saat onu on geçiyordu.

Alice pencerenin önünde durup fotoğraf dergisini karıştırmaya koyuldu. Anılar bir uçan karınca sürüsü gibi başına üşüşmüştü. Durup dururken ortaya çıkıvermişlerdi. Derginin içinde bir yerde zamanında Olga'ya yazdığı ama hiç göndermediği mektubu buldu. Otuz yılı aşkın bir süre sonra, göndermediğine şükrediyordu. "Onunla yattığını biliyorum, her ne kadar tek yaptığınızın sadece sohbet etmek olduğunda ısrar etse de," diye okudu. Gözleri satırları tarıyordu. Kelimeleri sindirmeye cesareti yoktu. "Keşke ait olduğun yerde, Demir Perde'nin ardında kalsaydın..." Bu cümle gözüne çarptığı anda eli istemsizce kağıdı buruşturup dertop etti, topu hışırdatarak hırkasının cebine sokuşturuverdi.

David satranç oyununa öyle kaptırmıştı ki, Alice'in onu odada tek başına bıraktığının farkına bile varmadı. Gazete Jules'ün dizlerinden kayıp düşmüştü, Alice'in eli ayağına dolandı. Jules hareket mi etmişti? Yoksa vücudu şişmeye ya da tam aksine inmeye mi başlamıştı da hafiften kaykılmıştı? Fotoğraf dergisini Jules'ün önündeki sehpaya bıraktı.

"Daha sonra, David gittiği zaman, nasıl anladığımı anlatacağım," dedi, sesinde bir heyecan seziliyordu. "Mükemmel cinayet diye bir şey olmadığı gibi mükemmel aldatma da yok."

Mutfaktaki saat on buçuğa geliyordu. David'in daha ne kadar kalacağına dair hiçbir fikri yoktu, boş kalmamak için öğle yemeğini hazırlamaya koyuldu. İki iri patates soydu, küçük bir tencereye koyarak ocağın üzerine yerleştirdi. Sonra buzdolabının sürgülü bölmesinde bulduğu son yumurtayı bir kaşıkla aynı suyun içine attı. Karideslerin buzu çözülmüştü. Alice paketi bir kaseye boşaltıp üstüne bir kaşık mayonez koydu. Yağ ve sirke çırpma hevesi tamamen kaybolmuştu, üstelik son yumurtasını az önce kullandığını fark etti. Gözlerinin önüne deniz tatilleri, kızarmış dilbalığı, bir avuç dolusu marul ve tepeleme patates cipsiyle dolu tabaklar geldi. Ve bir kadeh şarap. Bu öğlen beyaz şarap içecekti, pazar gününe daha çok vardı ama olsun.

Buzdolabında bir şişe Sauternes duruyordu. Ama artritli elleri ve kolları yerinden kıpırdamayan tirbüşonla şişeyi nasıl becerip de açacaktı ki? Belki David'den rica edebilirdi. Şişeyi masaya koydu, camın üstünü anında ince bir buğu kaplamıştı. Patatesler pişerken gazeteye göz attı. Jules bugünkü ölülerden sadece biriydi. Sabırsızlıkla gazeteyi katladı, Jules bu hareketini görmediği için rahat bir nefes aldı. Jules'e göre gazete okunduktan sonra hiç açılmamış gibi görünmeliydi. Ona yüzlerce kez tembihlemişti. Alice, dünyada olup bitenin dörtte üçünden habersiz, gazeteyi atık kağıtlarla dolu kutunun içine atıverdi.

Katı haşlanmış yumurtayı tencereden çıkardı ve yine gidip Jules'ün yanına oturdu. Birden üstüne bir dermansızlık çöktü.

"Neden yatakta ölmedin?" diye sordu Jules'e. "Öyle olsaydı yorganın altında birlikte şekerleme yapardık." Omzuna yaslandığında Jules'ün soğuğunun içine işlediğini hissederek ürperdi. Bir anlığına gözlerini kapattı, hiç fark ettirmeden gelip karşısına dikilen David'i görünce irkildi.

"Bay Jules, siz kazandınız," dedi. "Yarın ilk hamleyi siz yapacaksınız."

"David, şarap şişesini açabilir misin?" diye sordu Alice.

Önden yürüyerek minicik mutfağa girdi ve çekmecelerden birini karıştırarak tirbuşonu bulup çıkardı.

David, "Tirbuşon bir levyedir," dedi ve burguyu vargücüyle tıpaya sapladı. Alice de bu sırada patateslere çatal batırdı. Patatesleri soğumaya bırakacak ve öğleden sonra tavada baharat ekip kızartacaktı, tıpkı Jules'ün nefret ettiği gibi. Jules'e göre yemek insanın ağzında erimeli ve boğazından aşağı kaymalıydı. İçinde kemik, sap, damar ya da çekirdek gibi şeyler olmamalıydı.

"Cennet nektarı," dedi David, açtığı şişeyi masanın üzerinden Alice'e doğru uzatarak.

Alice, David'in ilk defa işlevsel olmayan bir şey söylediğini duyuyordu.

"Annen şarap içtiğinde böyle mi söylüyor?" diye sordu Alice, azıcık sohbet edebilmek için yanıp tutuşarak.

"Evet," dedi David.

Diyalog sona ermişti.

Bea eve dönüp de çıt çıkarmayan oğlunu almaya gelene dek yapacak bir şey kalmamıştı. David yan odadaki korunaklı kalesine çekilmişti. Alice kapı aralığından, David'in satranç taşlarını birer birer kutuya yerleştirip sonra yine birer birer çıkardığını görebiliyordu. Eliyle yokluyor, titiz hareketlerle ait oldukları yerlere yeniden yerleştiriyordu. Yeni oyun için hazırdı. Belki de Alice satranç takımını Bay Jules'le geçirdiği sakin tatil günlerinin yadigarı olarak David'e hediye etmeliydi.

Alice yan odayla Jules'ün bulunduğu yer arasında mekik dokuyordu. Asıl istediği uzanıp yatmak, başını kocasının mermer kucağına koyup gözlerini kapatmak ve her şeyi unutmaktı. Ama o zaman da Bea gelecek olursa tutulan bacaklarıyla hemen ayağa kalkması mümkün olmazdı.

Deri koltuktan bakınca kocasını bambaşka bir açıdan görüyordu. Profili böyle daha haşin, daha sertti. Alice elleri kucağında beklemeye koyuldu. Kat kat kumaşla sarılı olmasına rağmen, kendi teninin altında hayatın hışırdayıp karıncalandığını hissediyordu.

Zaman ağır akıyordu. Dünya yarı hızda dönüyordu. Kapı çaldığında yörüngesinden fırladı.

"Tanrım," diye mırıldandı Alice. "Şimdi ne yapmalıyım?"

Tanrı cevap veremeden o kapıya ulaşmıştı bile. Gözünü kapı gözüne dayadı. Bea koridorda duruyordu. Omuzlarının üstünde eriyip su damlasına dönüşen kar taneleri parıldıyordu.

"Annen geldi David," diye seslendi Alice, bir yandan oturma odasının kapısını sıkı sıkı kapatırken.

Bea'ya tutunup içeri giren dışarının soğuğu Alice'i ürpertti. Ilık bir nefes ve baygın kadın teri kokusuyla karışık, yaşayan, hareket eden bir soğuktu. Dişlerini Jules'e geçiren buz serinine benzemiyordu. David annesinin yanına gelmişti bile. Elleri çırpınıyor, kirpikleri titriyordu. Alice ters bir şey olduğunu anladı.

"Annemin durumu pek iyi değil. Bu öğlen ameliyata alacaklar. Akşam tekrar uğramam gerekebilir. Düşünce başını kaldırım taşına çarpmış. İçimde kötü bir his var..."

Kelimeler Bea'nın dudaklarından dökülüvermişti. David boynunu geriye çekti, çenesi üçe katlandı, bir an boğulacak gibi oldu. Çığlık atmaya hazırlanıyor gibiydi. Ama hiç ses çıkmadı. Bir tek boşluğu yoğuran elleri konuşuyordu.

"Kocanız nasıl? İyileşti mi? David sorun çıkarmadı, değil mi?" diye sordu Bea parmaklarını oğlunun parmaklarına geçirirken.

Alice bir eliyle çocuğun bir elini, diğeriyle de Bea'nınkini tutarak kıvrım kıvrım kıvranan yılan çukurunu yatıştırdı.

"Hiçbir sorun olmadı. Sahiden çok usluydu," dedi. David'in gözlerinin içine baktı, sol eliyle tuttuğu parmakların gevşediğini hissetti.

"Bay Jules kazandı," dedi David annesine.

"Çok güzel. Düşünmesine engel olacak kadar hasta olmamasına sevindim o halde."

Bea elini çekti.

"Gel David. Gidiyoruz. Şimdi kibarlığını göster ve teşekkür et."

Âdet yerini bulsun diye, "Bay Jules'e veda ettin mi?" diye ekledi. Oğlunun âdetlerle pek arası olmadığını biliyordu.

"Bay Jules yatakta mı? Ateşi var mı?" diye sordu.

Başını bir anda Alice'e çevirince koyu renk saçlarından damlalar süzüldü.

"Hayır," diye cevapladı Alice. "Oturma odasındaki kanepede oturuyor. Bacaklarına battaniye serdim. Bugün onu biraz şımartıyorum."

David ona baktı. Yüzü ifadesizdi, ne düşündüğü okunamıyordu, ama Alice çocuğun kendisinin müttefiki olduğunu biliyordu.

"Asansöre kendi başıma binmek istiyorum," dedi annesine. Kesin emin olmak için bir kez daha tekrar etti. Yüksek sesle ve tane tane.

"Pekala. Ben gidiyorum öyleyse. Teşekkürler Bayan Alice, umarım kocanız bir an evvel iyileşir."

Bea oğluyla buluşmak üzere üç kat aşağı vızladı.

Alice'in yanında asansörün geri gelmesini beklerken, David gizlemediği bir zafer duygusuyla, "Bay Jules kazandı," dedi.

Alice, "Bir kez daha söyleyebilirsin," diyerek onu onayladı.

Alice, "İki lokma bir şey yemek için ölüyorum Jules," dedi ve ağzından çıkanı işitince kendi kendine güldü. Mutfağa girdi, patatesleri başparmağı ve işaretparmağı arasında tutarak soğuyup soğumadıklarına baktı. Ama artık canı onları bol tereyağında kızartmak istemiyordu. Patatesleri dilimleyip, karideslerin yanına solgun bir kayalık biçimini alacak şekilde yerleştirdi. Deri koltuğa oturup tabağı kucağına koydu ve bir iki dakika içinde her şeyi silip süpürdü.

"Leziz," deyip, kenarları mayonez olmuş ağzını şapırdattı. İçinden Jules'ü sinirden kudurtmak, ona gaddarca davranmak geliyordu. Evlilik hayatı boyunca masada ciddi ciddi oturup yemeği çatal bıçakla yemiş, çenesiyle ağzını -hafta içi kağıt, pazar günleri ve resmi tatillerde kumaş- peçeteyi hafif hafif dokundurarak silmemiş miydi?

Şarap aklından uçup gitmişti. Beş dakikadan uzun sürmeyen yemeğinin ardından ağız kısmı altın yaldızlı iki kadehe şarap doldurup birini Jules'ün önüne koydu.

"Şerefe Jules," dedi kadehini ona doğru kaldırarak. "Atlattığımız badirelere içiyorum."

Kadehi başına dikip sanki içinde su varmış gibi kana kana içti, sonra Jules'ün şarabını alıp onu da bir yudumda mideye indirdi. Ardından kendini kaybederek ağlamaya başladı.

"Ah Jules," diye feryat etti. "Neden bana bunu ya-

pıyorsun? Seninle böyle mi anlaşmıştık?"

Ekoseli battaniyeyi dizlerinden çekip ona yaslanarak kıvrılıp yattı. Örtüyü iyice altına sıkıştırarak sıcaklığı bir nebze hapsetmeye çalıştı, ama aradan iki dakika geçmeden kendisi de neredeyse Jules kadar buz kesmişti.

"Sanırsın bulaşıcı," dedi titreyerek.

Şarap Alice'in bacaklarını kurşun gibi ağırlaştırmıştı. Fotoğraf dergisini alıp yeniden yanına oturmadan önce biraz kestirip yeniden ısınması gerekiyordu. Banyoya gidip musluğu su ısınıp buharlar çıkana kadar akıttı ve sıcak su torbasını doldurdu. Sonra başını, Jules'ün buz kesmiş kalçasına dayadığı yastığa koyup kanepeye uzandı. İtinayla sıkarak havasını çıkardığı kauçuk su torbası göbeğinin üzerinde ikinci bir göbek gibi duruyordu. Kat kat. Uykuya teslim oldu. Rüyasında odanın içinde bir dolap sürüklüyordu. Büyük dolabın ayakları parke zeminin üzerinde gıcırdıyordu. Jules ona bas bas bağırarak öfkeyle kollarını savurdu. Alice uyanıp da kupkuru kesilmiş ağzını kapattığı an dolabın ilerlemesi kesildi. Jules de hâlâ ölüydü.

Yattığı yerden Jules'ün gerdanına baktı. Etli katmanlar donarak mavi gömleğinin yakasıyla bir olmuş gibi görünüyordu. Taştan oyulmuş, sonra da boyanmış gibi. Burun deliklerinden ince fırça kılı gibi fışkıran iki kıl Alice'i duygulandırdı.

"Biliyordum Jules," dedi hemen sadede gelerek. Vücudunu saran sıcaklık dağılmasın diye olabildiğince kıpırtısız yatmaya devam ediyordu. "Olga'yla aranızda bir şeyler olduğunu biliyordum, belki sen bile farkına varmadan evvel. Kadınlar bu tip şeyleri sezer. Bilir, tadını alır, kokusunu duyar. İlişki erkeğin üzerine siner, tenine ve giysilerine, sözcüklerine, kayıtsız suskunluklarına. Ama sen bildiğimi bilmiyordun. Birlikte tatile gittiğimizde de durum değişmedi. İkimiz baş başa kalıp bütün zamanımızı birbirimize ayıracaktık, bütün güvensizliğimin ve şüphelerimin ardından taze bir başlangıç yapmak istemiştik. Elinden geleni yaptın... hakkını teslim edeyim. Normalde hiç umrunda olmayan şeyleri yaptın, dışarıda Vespa'lar patırdayarak geçerken koca yatakta yaptığımız siestalardan söz etmiyorum bile. Birbirimizi yeniden keşfetmiştik. Bana ona âşık olduğunu, ama insanın aşkı ve özlemi dindirebildiğini söylediğinde sana inanmıştım. Tıpkı açlık, tıpkı susuzluk gibi. Yine de yalan söylediğini biliyordum, ama bunlar sadece ufak tefek, sıradan yalanlardı. On tane kartpostal ve on iki pul satın almıştık. *Francobolli.* Fazladan aldığımız pullarla bana ihanet ettiğinin farkındaydım. Çalıntı anlarda ona mektup yazdığının. Pencerenin yanındaki antika masada; ben ayakları pençe biçimindeki küvette sevişmemizin verdiği mutluluğun tadını çıkarırken. Ya da bana hediye almak istediğini söyleyip de şehirde bir başına dolaşmak istediğinde sokaktaki bir kafede otururken. Pastel yeşil bir manzaranın içinde dal gibi ince,

zarif ağaç desenleri olan ipek bir şal. Hâlâ duruyor. Gidip hemen bakacağım. Belki cenazende takarım. İpek her ortama uyar."

Kimi kelimeler sessizliği yırtıyordu. Diğerleri ağzının içinde şekil alıyor ve dile gelmeyip öylece kalıyordu. Ne önemi vardı ki? Jules'ün ne demek istediğini anlayabildiğini biliyordu. Karşı çıkmasını bekler gibi duraksayıp bakışlarını yukarı kaldırdı.

"Gri paltomu biraz olsun renklendirir," diye temin etti kocasını. "Siyahlara bürünmek zorunda değilim ya? İtalyan şalımı takacağım, o kadar."

Eteğinin boyu ya da kumaşı, rengi hakkında fikir danışsa, kocası ne giyeceğin seni ilgilendirir diyerek onu yıllar boyu terslemişti. Ama ne zaman cilve yaparak yeni aldığı bir giysiyi veya broş ya da yeni bir yaka takarak yeniden hayata döndürdüğü modası geçmiş kıyafetlerini göstermeye gelse, hep bir yerlerinde bir şey bulurdu. Ya çok sarı olurdu, ya çok genç işi, ya çok ağır, ya çok kışkırtıcı. Bir daha ona fikrini sormak zorunda kalmamaya alışmak vakit almıştı. Şimdiden itibaren canının istediği gibi yapacaktı. Böyle düşünmek yeniden gözlerinin dolmasına neden oldu.

"Ben kalkıyorum Jules," diye devam etti, battaniyeyi bir kenara atıp doğrularak. "Şimdi, nihayet sana kanıtı göstereceğim." Dergiyi eline aldı ve avuç içini parlak siyah yüzeyin üzerinde gezdirdi. Öfkesi bir-

kaç saniyeliğine şiddetle alevlendi, reflü atağı gibi. Kıvırarak rulo yaptığı dergiyi Jules'e doğru salladı, hareketi saçlarının yine usulca kımıldanmasına neden oldu. Bu onu bir çırpıda sakinleştirdi.

"Olga'ya yazdığın mektubun bıraktığı izleri okudum," dedi. Otuz yıldır sakladığı baklayı şimdi çıkarmıştı. "Seyahatimiz için yeni bir fotoğraf makinesi almıştın, hatırlıyor musun?" diye sordu. Emektar Geva Box makineleri o olaylı yılın Noel tatilinde ruhunu teslim etmişti. Yan yana sıkışıp kısmen yapmacık bir gösterişin ardına saklanarak birlikte sayısız aile fotoğrafına doluşmuşlardı. Artık iki yakalarının bir araya gelmediği yıllar geride kalmıştı: Jules bir Minolta satın almıştı.

"Bu dergi de o fotoğraf makinesiyle geldi," dedi Alice.

Siyah, selofanlı kağıdın üzerinde nemli, soğuk parmaklarını gezdirdi. "İtalya'daki otel odamızın penceresinin önündeki çalışma masasının üzerinde duruşu hâlâ gözlerimin önünde Jules," diye devam etti. "Sen o sırada banyodaydın. Hava kararıyordu ve tıraş makinenin vızırtısını duyuyordum. Ben gece elbisemi çoktan giymiştim. Derin bir dekoltesi vardı, ama o zamanlar seni rahatsız etmiyordu sanırım. Masa lambasını açtım ve siyah yüzeye düşen sarımtırak ışıkta harf izlerini seçtim. Senin el yazındı - binlerce yazının arasından seninkini şıp diye seçebilirim. Kağıdı ışığa doğru açıda tuttuğumda yazdığın her şeyi satır satır okuyabildim. O kadar bastırarak yazmıştın. Olga, Olga, Olga. Tek bir bakışta isminin

en az üç defa geçtiğini gördüm. Açık ve müstehcen başharfi, O, kağıda sığmayıp dışına taşmıştı. Onunla da tatile çıkacağını okudum. Çok heyecanlandığını. Ve kimsenin haberi olmayacağını. Onu ne kadar sevdiğini! Hiç kimseyi sevmediğin kadar çok. Her şey orada yazılıydı. Tek yapmam gereken beni nasıl aldattığını kendi gözlerimle görebilmek için kağıdı masa lambasının altında dans ettirmek olmuştu.

"O gece operaya gitmedik. Banyodan siyah takım elbisenle çıkmana kalmadan ateş her yanımı sarmıştı. Köpüklü banyo ve tıraş losyonu kokunun içinde, dekolteli gece elbisemle klozetin önüne çökerek kustum. Çok geçmeden, yatakta uzanırken üst dudağımda ve saç diplerimde boncuk boncuk terler bitmeye başladı. Seni fener ışığı gibi saran karbeyaz gömleğinle koşup çağırdığın doktor İtalyanca monoloğunu kalçama hızla sapladığı iğneyle tatbik etti. O gece ve ertesi gün boyunca uyudum. Aşağılanmışlık duygusunun ve kalp ağrısının en derin katmanlarıma sızması yirmi dört saat almıştı. Seni kaybetmek istemiyordum Jules. Sen benim öteki yarımdın. O zaman gitmene izin verseydim kendi doğama karşı çıkmış olurdum.

"Doktorun ne dediğini hiçbir zaman bilemedik. Sen o zeytinyağının sebep olduğunda ısrarcıydın. O günlerde tatilde başa gelen her sıkıntı için hâlâ mazeret olarak bu kullanılabiliyordu," diyerek omuz silkti Alice.

"Zeytinyağı," dedi ve alaycı bir ifadeyle gülümsedi.

Lambayı yakıp dergiyi ışığa tuttu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Jules'ün tutkusu onca yılı mükemmelen atlatmıştı. Alice gözlüğünü burnunun ucuna yerleştirdi, gözlerini kıstı ve karmakarışık harflerin arasında Olga'nın O'larının bir kez daha mükemmel birer halka halinde aydınlandığını gördü. Onunla tatile gitmeye söz verdiği cümleyi hâlâ okuyabiliyordu. Yoksa cümle siyah kağıda değil de belleğine mi kazınmıştı?

"Ama onunla tatile gitmedin," dedi haince. "*Ben* o işin icabına baktım."

Toskana tatilinden sonra Jules'ü gözetlemek, koklamak, yakalamak tam zamanlı bir işe dönüşmüştü. Her telefon konuşmasında şüpheli bir ton duyduğunu düşünüyordu. Alice'in endişeli bakışları altında Jules'ün omzundaki ağarmış bir saç kuzguni siyaha dönüyordu. Alice yataktayken kocasının vücudundan neredeyse tiksintiyle uzaklaşıyordu, çünkü artık ona ait olmadığından emindi. Fakat gecenin en derin, en karanlık saatinde, uykunun kayıtsızlığına duyduğu hasretle ve Jules'ün düzenli nefes alıp verişini kıskanarak aniden ona sahip olmayı arzuluyordu. Onu baştan çıkarıp üstüne çıkıyordu. Jules'ü onu sevmeye, acısını körüklemeye zorluyordu. Jules onu hiçbir zaman geri çevirmedi. İki kadını tatmin etmeye yetecek tutkusu vardı.

"Aşk bakımından en güzel yıllarımızdı Jules," diye mırıldandı.

Kıvırdığı dergiyle Jules'ün göğsüne oyunbaz bir hareketle hafifçe vurdu. Kof bir ses çıktı. Gözlerini kapattı ve karın boşluğundaki kıpırtıya odaklandı. Onu olan aşkının tam kocası onu terk etmek üzereyken kabarması tuhaf değil miydi? Şimdi onu gerçekten terk ettiği için, şefkat duygusu kabarmıştı. Onu bunaltmayan bir bağ hissi.

"Seni özleyeceğim Jules," dedi. "Her şey farklı olacak. Yine de seni hayata teslim etmektense ölüme teslim etmeyi daha kolay buluyorum. Kanlı canlı bir kadının elini tutarak hayatımdan çıktığını görmektense yarı saydam bir meleğin elini tutarak çıktığını görmeyi tercih ederim."

Becerebilse, Jules bu söylediğine gülerdi. Melekmiş! Kadın romantizmi! Jules siyah rahip cübbesine bürünmüş, yüzü cellat kukuletasıyla örtülü Ölüm Meleği'ne inanırdı. Alice kendini ne kadar zorlasa da, kanepede kocasının yanında pişmiş kelle gibi sırıtarak oturan Tırpanlı Adam'ı gözünün önüne getiremedi. Jules'ün vücudu kaskatı kesilip soğumuştu belki, ama Alice'in onu canlı ve sağlıklıyken görmediği denli korunmasız görünüyordu. Ne ki, yanı başında yumuşacık tüylü kanatları ve erkek mi kadın mı anlaşılmayan yüzüyle bir melek hayal etmek onu hiç zorlamıyordu.

Bir anda meseleyi tek kalemde sona erdirmek için sabırsızlık duyarak, "Neyse, Jules," dedi. "Olga'yla

gitme planları yaptığın tatil gerçekleşmedi, bunun müsebbibi de bendim. İş gezisi, konferans... bulduğun bahaneye bak. Cidden, senin gibi bir adamdan biraz daha yaratıcı olmasını beklerdim. Banka memurlarının Londra'da konferansa gittiği nerede görülmüş, İngiliz bankasında çalışıyor olsalar bile. Olsa olsa saat onda başlayıp dörtte biten eğitim seminerine katılırlar, öğle yemeğinde sandviç yiyip seminerden sonra bir içki içerler. Şirketin yemekhanesinde. Yalan söylediğini ortaya çıkarmak için müdürünü aramam yetti. Müdürün sonrasında sana bu konuda tek bir söz etmedi. Ama bir kez olsun aklından çıkmadığından eminim - hizmette yirminci yılın için verilen davette sana bilen gözlerle bakışından anladım. Ne dediğini harfiyen hatırlıyorum. Bir güç abidesi, sözünün eri... sonra gözlerini senden alıp bana kısa bir bakış atmıştı. Olga'yı da aradım, işyerinden. En azından niyetim buydu. Yalnız kendi ölüm fermanımı imzalayabileceğimin fazlasıyla farkındaydım. Şayet açık açık bildiğimi itiraf edecek olursam ikinizin birlikte çekip gitmesine ne mani olabilirdi? Gidip de birlikte yeni bir hayat kurmanıza? Neyse ki şans benden yanaydı. İthalat bölümünden Bayan Javurkova'yı istediğimde, santral memuresi, 'Bayan Van den Eerenbeemt'i kastediyorsunuz herhalde?' dedi. Demek kocasının adı buydu.

"Ahizeyi derhal indirdim. Telefon rehberine bakılırsa, Olga'nın minik çiftlik evinin bulunduğu azmakta yalnız bir Van den Eerenbeemt yaşıyordu. Gerisi çocuk oyunuydu. Kocasını arayıp ona Olga'sının

ilişki yaşadığı adamın karısı olduğumu söyledim. Yakında ona bir iş seyahati hikayesiyle geleceğini anlattım." Jules'ün yüzünde bir tepki aradı, sanki öfkeden patlamasını bekliyormuş gibi. Ya da bunca yıl sonra, kahkahaya boğulmasını. Göz kapakları düşmeye mi başlamıştı, bakışları sabahkinden daha mı dalgındı?

"Ertesi gün, konferansının iptal edildiği haberiyle geldin. Haftalarca keyifsiz dolaştın Jules, ama bu haline katlandım çünkü Olga'yla aranızdaki işin bittiğini görüyordum. Benden uzaklaştın. Uyurken dişlerini gıcırdatıyordun. Bir defasında yaramazlık ettiği için Herman'ın kulağına şamar attın. Oğluna attığın tek dayak bu oldu, üstelik Herman yetişkin sayılacak yaştaydı. Onu ben sakinleştirdim. Kıvrılıp haksızlığın verdiği öfkeyle hıçkırıklara boğulduğu yatağının ayak ucuna oturarak, seni affetmesi gerektiğini söyledim. Zor bir zamandan geçtiğini ve ne yaptığını bilmediğini söyledim. Babasının da bir insan olduğunu kabullenmesi vakit aldı. Herman'a erkeklerin de ağlamaya hakkı olduğunu söyledim. Ağlayamadıklarında da kırk yılda bir tokat atmaya."

Ağzı kurumuştu. Ama çay demlemek için mutfağa gitmeden önce kollarını Jules'e dolayarak buz gibi dudaklarından öptü.

"Lütfen bana kızma," dedi. "Nihayet içimi boşalttığım için çok memnunum."

Büyük çay kupasının etrafında ellerini ısıttı. Beyaz porselenin üzerinde kırmızı harflerle "Anneciğim" yazıyordu. "Babacığım" yazan kupa sonsuza dek do-

lapta kalacaktı. Herman'ın ergenliğinde verdiği iyi niyetli ama gudubet bir Noel hediyesiydi, yıllar boyu el üstünde tutulmuş ve hâlâ kırılmamıştı. Alice ne zaman bu kupalardan içseler biraz gülünç hissederdi. Yine de biricik oğullarının şerefine zaman zaman kullanıyorlardı.

Jules'ün karşısına oturdu. Sehpanın soğuğu yünlü eteğinin altından hissediliyordu. Fakat şu an Jules'ün çehresini sarmalayan beyaz haleden başka bir soğukluktu bu. Yerinden kıpırdatılamaz bir buzdağı, omuzları karla kaplı donmuş bir ateşti. Alice başını geriye atarak havayı kokladı. Burnuna bir koku mu gelmişti? Yoksa kocasının çok iyi bildiği bedeninin faniliğine şahit olmanın verdiği korku muydu bu? İçinde uyunmuş dağınık bir yatağın ve çamaşır sepetinden yükselen bildik vücut kokularının ağır rayihası burun deliklerini doldurdu. Bunun hayat bulmak için can atan bir anı mı yoksa gerçeklik mi olduğunu bilemedi.

Bir şeyler yapmalıydı. Fakat yabancı insanların kendi düzenlemeleriyle bu mahremiyeti bozmaları düşüncesini dayanılmaz buluyordu. Onu teselli edip rahatlatır, belki bir sakinleştirici verirlerdi. Bu kadar sakin ve huzurlu olduğu halde. Belleği son hızda çalışıyordu; geçmişten görüntüler ansızın sürpriz kutusundan fırlar gibi zihninin içinde beliriveriyordu. Ona yol göstereceklerdi ve Alice bundan böyle Jules'e aheste aheste ulaşan düşünce akışını duyamayacaktı. Biraz daha, diye kendine söz verdi, birazcık daha beklesin.

Kendine bir mühlet koydu. Akşamüstü Herman'ı arayacağım. O zamana işten eve dönmüş olur, Aimée onunla ilgilenip arabayla buraya getirebilir. Bir erkeğe asla toplantı ortasında babasının öldüğü söylenmemeli, bir erkek artık analı babalı bir çocuk olmadığını duyduktan hemen sonra direksiyon başına da oturmamalı.

Dışarıda alacakaranlık çöküyordu. Alice zamanı durdurabilmeyi öyle isterdi ki. Bu anın içinde Jules ile birlikte kalmayı. Gün ışığını Jules ile söndürmeyi.

"Anne" kupası avuçlarının içinde soğumuştu. Jules'ün sakallarının uzadığına yemin edebilirdi. Çenesini, boğazını ve şakaklarını karanlık bir gölge ele geçirmişti. Yaşını silmişti ölüm. Alice'in babasının gençliğini andırıyordu, babasının görüntüsü yerini oğlununkine bıraktı. Oturduğu yerde, hayatta olsun yitip gitmiş olsun hayatında sevdiği ve nefret ettiği tüm erkekleri bünyesinde toplamıştı. Alice karanlık bütünüyle çökene dek hiç kıpırdamadan oturdu.

Alacakaranlık kuşağında uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyordu. Zaman kendi bildiği gibi ilerliyordu.

Ta ki içinden bir ses ayağa kalkıp telefonu eline almasını ve oğlunu aramasını söyleyene kadar. Fakat kaskatı kesilmiş dizlerini ovuşturduğu bir tereddüt anında yeniden Jules ile konuşmaya başladı. Ve içindeki ses sustu.

"Herman'ı aramaya elim varmıyor Jules," dedi.

Odanın içinde ilerledi, lambaları yaktı. Dışarıda sokak lambalarının bir bir yandığını gördü. Işık, bir-

likteliklerine yeni bir hayat aşıladı.

"Nasıldır bilirim. İşten eve yeni geldi, yorgun, belki şu an Aimée'yle beraber içkisini içiyor, belki de beraber yemek yapmakla meşguldürler. Sonra ben geliyorum ve verdiğim haberle her şeyi mahvediyorum. Bu arada, yemeği beraber pişirmelerine hep gıpta etmişimdir. Sen düne kadar prensiplerinden asla ödün vermedin: Yemek yapmak kadın işidir. Emekli olduktan sonra kahve yapmaya başlaman amma büyük marifetti."

Normalde eleştirilerini itinayla hoş sohbetlerin içine sıkıştırırdı. Ama bugün sarf ettiği son kelime inkara mahal vermeyecek denli ona aitti.

"Babasının öldüğünü erkek evlada haber vermektense kız evlada haber vermek çok daha kolay gibi geliyor," diye mırıldandı. "Kadınlar bu tip şeylerle baş etmede daha iyiler. Gelecek günlerde kendimden çok Herman için endişeleneceğimin şimdiden farkındayım. Bir kız evlat... Şayet, Paris'te olduğumuz zaman... kız olsaydı şimdi elli iki yaşında olacaktı. Jules, orta yaşlı bir kadının kızımız olduğunu düşünebiliyor musun? İkide bir sıcak basan, şakakları ağarmış, bel hatları yok olmaya ve memeleri sarkmaya başladığı için isyan eden bir kadın..."

Kahkahası boğazından dışarı uğrayıp yüzünü ağ gibi kaplayan çizgilere yayıldı. Kaybettikleri kız evlat -yani eğer oğlan değildiyse- zihninde hep çiçekli elbisesi ve küçük rugan ayakkabılarıyla minik bir kız olarak kalmıştı. Göz kenarları hiç kırışmadı, hiç kanaması olmadı, ağrı nedir bilmedi. Kırk yılda bir bu

çocuk Alice'in anılarında neşeli bir hayalet gibi dans ederdi, özellikle de Edith Piaf'ın şarkı söyleyen sesini duyduğunda. Meçhul kızını, Rie Cramer'ın kitaplarındaki minik bebeklerden birini gözünde canlandırarak kendi hayalince resmeder ve renklendirirdi.

Doğmamış çocuğunu yalnız bir iki dakikalığına görmüştü. Paris'te bir otel odasındaki bidenin içinde bir kan pıhtısı halinde. Işık Şehri'nde bütün bir balayı haftasını geçirebildiği için nasıl da ayrıcalıklı hissetmişti. Hayatında ilk defa yurtdışına çıkıyordu.

Çalıştığı banka Jules'ü sık sık Paris şubesindeki sorunları halletmesi için oraya gönderiyordu. Evlendikten iki hafta sonra iş ile tatili bir araya getirme fırsatı bularak *lune de miel*'lerinin[1] balını toplamışlardı. Dışarıda gördüğü dünyevi nimetler Alice'in başını döndürmüştü; mağazalar, restoranlar, nazik garsonlar, berduşlar, Eyfel Kulesi... İçeride, ucuz otel odalarının dört duvarı arasındaysa aşkı öğrenmişti. Daha doğrusu aşkın inceliklerini, çünkü kendi zamanlarının ve o zamanın geleneklerinin aksine kendi evlerinde temel kısmını tecrübe etmişlerdi. Ne ki, Alice genç kızlık yatağında geçirdikleri çalıntı pazar öğlenlerinin tadını çıkardığını pek söyleyemezdi. Anne babası eve beklenenden erken çıkagelir diye korktuğundan yüreği hep ağzında olur ve yüzündeki kızartı yatak örtülerinin derinliklerine yayılırdı.

Paris'teyse bambaşkaydı. Kendini özgür hissediyordu, altlarında sanki sevişen oymuşçasına ritmik

1- (Fr.) Balayı. -çn

bir biçimde gidip gelen ve gıcırdayan sert otel yatağında kendini tamamen bırakmıştı. Kapılarının önünden geçen insanların sesini duymak onu heyecanlandırıyordu. Kulağına çalınan bölük pörçük Fransızca konuşmalar, patırtılar, gülüşmeler... arka plandan ve yataktan gelen sesler birleşip keyifli bir ses ve ışık gösterisine dönüşüyordu.

—•—

Paris'ten ayrılmadan önceki gece bir müzikale gideceklerdi. Açılış perdesinde henüz tanınmamış, genç bir şarkıcı sahne alacaktı: Edith Piaf. "Çok şıktın Jules. Saçlarına briyantin sürmüştün ve kar beyaz bir gömlek giymiştin. Yakalığının düğmesini iliklemeye yardım ederken burnum boynuna sürtündüğünde nasıl koktuğunu bugünmüş gibi hatırlıyorum. Artık beklemesine gerek olmayan, bundan sonra delikanlı gibi dikkatli davranması gerekmeyen bir erkek gibi. Ben teyzemden ödünç aldığım mavi hareli bir gece elbisesi giymiştim. Çünkü kendi dolabımdaki en şık giysi, pike yakalı beyaz bir bluzdu ve tabii ki böyle bir kıyafet Parizyen gece hayatı için fazla yavandı. Hatırlıyor musun?"

Alice kumaşın dokusunu hiç çaba harcamadan zihninde canlandırabiliyordu. Vücuda balık derisi gibi sımsıkı oturan bir elbiseydi, ama sıcak tutan bir versiyonu. Koyu ve açık gölgeler vücudunun her hareketinde hareleniyordu.

"Öğlen olduğunda kendimde bir rahatsızlık hissetmeye başlamıştım," dedi usulca. "Karnım ağrıyordu. Durmadan seviştiğimiz için bir zarar gördüğümü

düşündüm. Yoksa regl mi oluyordum? O halde evli bir kadın olarak ilk defa belirtilerini yaşıyor olacaktım. İlk defa karşında ağrı ve kramplar yüzünden kıvranacaktım. Birden buz kestim ama bir yandan da kırıştırmamak için elbisemi çıkardım. Bir anlığına yatağa uzandım, beklemeye kalmadan saplanan tek bir sancıyla birlikte ılık bir ıslaklık hissettim. Kan ve tek bir bıçak darbesi. Lekelenen yatak örtüsünün ücretini ödemek zorunda kalmıştık, bu planlarımızı altüst etmişti. Aslında küvette soğuk suya bastırmanı istemeliydim senden. Bideye gitmeme yardımcı olmuştun Jules, içimden kaygan bir şey sıyrılıp çıkarken orada öylesine çıplak oturmaktan çok utanmıştım. Otel resepsiyonistinin çağırdığı doktor geldiğinde, beyaz porselen bidenin içinde minik bir tavuk ciğerini andıran kan kırmızı şey hâlâ duruyordu.

"Çok erken safhada yapılmış bir düşük, demişti doktor uzman gözüyle. Hamile olduğum, hamileyken evlendiğim ancak çok sonra kafama dank etti. Önce, kirlenen yatak örtüsünü ve bir türlü giderden geçmeyen minik kanlı yığını dert ettim. Bir gazeteyle bideden alıp *poubelle*'e, çöp sepetine attın. İlk çocuğumuz *Le Soir Illustré*'ye gömüldü. Üzerini aramızdaki gizli ittifakla örttük -bizden başka kimsenin haberi olmadı. Prematüre doğan ilk bebeğimiz hakkında hiç yalan söylemek zorunda kalmadık. Ama seninle aramızda da bir daha asla sözünü etmedik, acaba zaman zaman senin de gözlerinin önüne kıvırcık saçlı küçük bir prenses ya da dizleri sıyrılmış ufak bir futbolcu geliyor muydu diye merak ediyorum."

Alice hiç bilemeyecekti.

"En azından mezara götürdüğün bu sırrı paylaşıyoruz," dedi. "Olga'nınkinden daha iyi bir sır. Her ne kadar ikisi de yardımcı rolde mahalli bir doktorla otel odasında gerçekleşmiş olsa da."

Bir an durup otel odalarındaki sırları düşünmesi gerekti. Tesadüf olmalıydı. Vitrinli dolabın bir çekmecesini açtı ve parmağını kasetlerin üzerinde gezdirdi. Jules'ün elyazısıyla *"Je ne regrette rien," vs., Edith Piaf,* yazılıydı.

—•—

O akşam gece kulübüne gitmemişlerdi. Genç Edith Piaf'ı dinlememişlerdi. Doktorun önerisi üzerine Alice bir gece sırtüstü uzanarak yatmış, Jules de yanına kıvrılarak ona sarılmıştı. Elinin hiç kıpırdamadan boş karnının üzerinde durduğunu hatırlıyordu. İdrak, Jules'ün kıpırtısız parmak uçlarından ağır ağır içine işlemişti: Demek hiç farkına bile varmadan içine tutunan bir çocuğu kaybetmişti. O gece birbirleriyle konuşmadılar, tek bir laf etmediler. Ertesi sabah küçük plastik çöp sepeti boşaltılıp da karton bavulları hazır olunca, unutuş da çoktan başlamıştı.

—•—

Müzik koyup Jules'ün yanına kıvrılacaktı. Olmayacağını bile bile elini dizinden ayırmaya çalıştı. Jules'ün sıcaklığını Parizyen çocuklarının anısını yıllarca içinde sakladığı yerde bir kez daha hissedebilmek için neler vermezdi. Ama eli soğuk ve inatçıydı. Sevmeye muktedir değildi.

Herman'ı araması gerekiyordu. Hemen. Daha fazla erteleyemezdi.

—•—

Derken telefon çaldı. Bu beklenmedik ses içine işledi. Bıraktı dört defa çalsın. Ahizeye uzanırken ayaklarını yere sıkı sıkı bastı. Daha konuşma sesi kulağından içeri girmeden derin ve telaşlı bir soluma işitti.

"Bayan Alice," dedi Bea, "lafı hiç dolandırmayacağım. Annemin durumu iyi değil. Her şey ilk başta düşündüklerinden çok daha kötü çıktı. İç yaralanmaları, komplikasyonlar..."

Kelime sağanağı kısa bir süre durdu. Geriden Bea'nın sümkürme sesi geliyordu. Alice neredeyse bu duraklama anından faydalanıp telefonu kapatacaktı. Kendi iç yaraları ona yetiyordu. Ama Bea kendini toplayıp konuşmaya devam etti.

"Bayan Alice, misafirperverliğinizi asla zorlamak istemediğimi biliyorsunuz, hele Bay Jules'ün hasta olduğu bir zamanda. Ama David'i ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Gidip annemi ziyaret etmezsem de olmaz. Gitmem lazım! Ya her şey ters gider de onu bir daha göremezsem? Öte yandan David'i beraberimde götürmeyi de göze alamam. Hastanenin koridorunda bırakıp beklemesini söyleyebilirim tabii. Ama sağı solu hiç belli olmuyor, tanımadığı bilmediği bir binada kim bilir ne hale gelir. Hem de akşam vakti. O bir yana, annemle başbaşa, rahatsız edilmeden, huzurlu birkaç dakika geçirmek istiyorum..."

Bea şimdi açık açık ağlıyordu. Alice aslında Bea'nın kelimelerini duymamıştı bile. Ama kelime-

lerin ardındaki soruyu anında idrak etti. Ne demesi gerekiyordu? Müsait olmadığını mı? David'i yine satranç tahtasının karşısına koyabilir miydi? Annesine hiçbir şey söylememişti, söylemiş miydi yoksa? Hayır, mümkün değildi. Bilen gözlerindeki bakış Alice'e imzalı kontrattan bile güvenilir gelmişti.

"Lütfen, Bayan Alice, David'i hemen size bırakmam mümkün mü? Bu soruyu sorabileceğim ve sormaya cüret ettiğim tek kişi sizsiniz. Sizin ve Bay Jules'ün yanında oğlum kendini rahat hissediyor. Bu sabah aşağı indiğinde öyle sakindi ki. Bir bakıcı çağırabilirim, ama o zaman da aklım hep burada kalır. Beklenmedik kimselerin kendi alanına girmesi sinirlerini altüst ediyor..."

Alice, her ne kadar cevabın ona bir faydası olmayacağını bilse de, kendi sesinin, "Anneannesinin vaziyetinin kötü olduğunu biliyor mu?" diye sorduğunu işitti.

"Hayır, bilmiyor," diye geldi cevap. "Önce kendim hazmetmek istiyorum. Onu yarın haberdar edeceğim. Şimdi söyleyemem, yoksa hayatta uyumaz. Belki yarın, satranç oyunundan sonra. Belirli alışkanlıklara ve düzenlere o kadar bağlı ki. Hayatındaki belirli insanlara da. Anneannesine... Umarım bunları atlatır."

"Çocuğu asansöre yollayabilirsin. Onu birkaç saat oyalamak bizim için dert olmaz," dedi Alice.

"David'i yukarı çıkarıyorum. On dakikaya sizde olurum," dedi Bea, yine her zamanki sorumluluk sahibi sesini takınarak.

"Pekala, bekliyoruz."

Alice ahizeyi yerine koyup doğruldu. Üstüne tuhaf bir rahatlık çökmüştü. Mutfağa yürüdü, saatin çoktan altı buçuğu geçmiş olduğunu gördü.

"Yemek yemeyi unutmuşum. Açlık hissetmeyi bile unutmuşum," dedi yarı kendi kendine, yarı Jules'e doğru. "Belki David'le birlikte bir sandviç yerim." Buzdolabındaki malzemeleri zihninden geçirdi.

"Seni bir dakikalığına yalnız bırakıyorum Jules. Neler olacağını göreceğiz bakalım."

Tekrar koridora yöneldi, oturma odasının kapısını itinayla kapattı ve sokak kapısının önünde beklemeye koyuldu. Gözünü kapı gözüne dayayarak zemini karo döşeli tarafsız bölgeye baktı, biraz ev hissi verebilmek için kapının önüne minik bir İran halısı sermişti, ama yine de fayda etmemişti. Kapının pürüzsüz ahşabına kulağını dayadı, işittiklerinden ve sezgilerinden çıkarabildiği kadarıyla asansör yukarı çıkmaya başlamıştı.

Bea'nın üzerinde uzun, siyah bir manto vardı. Saçlarını siyah beresinin içine sokmuştu. İki siyah giysinin arasından kırmızı bir atkı sarkıyordu.

O anda Alice'in aklına omzunun üzerinden, "Geldiler Jules," diye seslenmek esti.

"Size sonsuza dek minnettar olacağım," dedi Bea. Eliyle oğlunu kapıya doğru yöneltti.

"O kadar uzun boylu değil," diye nükteyle cevapladı Alice.

"Bay Jules iyi mi?" diye sordu Bea. Ağzı David'in kara saçlarından bir karış yukarıdaydı. Alice oğlanın şimdiden ne kadar uzadığını fark etti. Yoksa Bea mı ufak tefek bir anneydi? "Bay Jules iyi mi?" diye tekrar etti Bea, cevap gelmediğini görünce. David'in tepesindeki saçlar annesinin nefesiyle hareketlenmişti.

"Durumunda bir değişiklik yok," dedi Alice. "Sabahla aynı." O anda David'in yüzündeki ifadenin değiştiğini fark etti. Hemen derisinin altında neredeyse gözle seçilemeyecek bir kıpırtı olmuştu. Gözleri yeniden suç ortaklarının arasında gizli bir işaret olan o bilen bakışlarla parıldadı.

"Hadi içeri gir oğlum," dedi Alice. Elini çocuğun omzuna koymaktan kendini son anda alıkoymuştu.

"Sizi en kısa zamanda arayacağım."

Bea'nın sesi David'in yanağına alışkanlık icabı kondurduğu öpücükten ötürü boğuk çıkmıştı. David sanki sinek konmuş gibi annesinin dudak izini yanağından silkeledi.

"Annene şimdiden çok geçmiş olsun," dedi Alice, Bea'nın asansöre binip gözden kayboluşunu seyrederken. Fakat ancak David'i küçük hole alıp kapıyı iki defa kitledikten sonra rahat bir nefes alabildi.

Alice, David'e çekinerek baktı. Onunla nasıl baş edecekti? Nasıl hoş tutup eyleyecekti? Hem de belki saatlerce. Televizyonu açabilirdi. Ama Jules'ün bulunduğu odaya dış dünyanın müdahale etmesine gönlü razı olmadı. Onu pop müzikle, mavimtrak ışıkla, televizyon dizisi ya da yarışma programlarının banal-

liğiyle kuşatmak istemedi. Ölümünü önemsizleştirmek anlamına gelecekti bu.

Holdeki lambanın altında direk gibi dikilen David'e, "Yeniden satranç oynamaya ne dersin?" diye sordu.

"Ama saat on değil ki Bayan Alice." Sesinde neredeyse alaycı bir ton vardı. Ellerini yumruk yapıp kot pantolonunun iki yanına bastırdı.

Acaba Alice'in onu programına aykırı bir şey yapmaya zorlayabileceğinden mi korkuyordu?

"Gel," dedi Alice. "Bay Jules'ün yanına oturalım. Sen de bana birazdan ne yapmak istediğini anlat, olur mu? Kitap mı okumak istersin? İskambil oyunu oynamak mı? Dolaptan bir yapboz da alabiliriz. İki bin parçalık yapbozum bile var."

—•—

Oturma odasının kapısını açınca yüzüne boğucu bir koku çarptı. İçi ürperdi.

Derhal bir şeyler yapmalıydı. Banyoya gidip Jules'ün tıraş losyonu şişesini kaptı ve hırkasının cebine sokuşturdu.

David minik bir köpek gibi peşinden seğirtiyor, adımlarını Alice'inkilere uyduruyordu. Jules'ün taşlaşmış bedeninin karşısında durup uzun süre onu seyretti, ama yüzünde en ufak bir korku emaresi yoktu.

"Bay Jules öldü," dedi Alice usulca. Çocuğa bir kez daha hatırlatmak istemişti. Kendine de. David yavaşça yaklaştı, sağ eli kısa bir süre çırpındı. Tekrar kendine hakim olduğunda, parmaklarını ağır ağır

Jules'ün mermer suratında gezdirdi. Alnındaki ve yanaklarındaki ince çizgilerin üzerinden geçti, sanki şeytan kovarmış gibi.

"Bay Jules gitmiş. Bu Bay Jules'ün dış kısmı," dedi.

—•—

Alice bir kez daha ağladı. O sırada oturma odasında nazikçe öksürerek o kendini toparlayana kadar bekleyen ruhsuz bir cenaze levazımatçısı oturmadığına şükrediyordu. Oğlunun acısını dindirmek için kendi üzüntüsünü saklamak zorunda kalmadığına. Aile doktoru gerçekte olmayan bir yaraya deva olsun diye usulca ona uyku hapı uzatmadığına. Bu beyaz günde şükrettiği şeyleri bir bir saydı. Jules balon gibi sönmüştü. Canı sonuna kadar tükenmişti. İhtiyar, hantal bedenini onunkiyle ve hayatla bağlayan göbek bağı giderek daha çok incelip yıpranmış ve artık kopmuştu. Gün ağır ağır ilerlerken Jules de Alice'in içine akmıştı. Alice unutulmaması gereken, ikisini iyi günde ve kötü günde birleştiren her şeyi iç benliğinin en derin boşluklarında saklamıştı.

Kanepede oturan taşlaşmış beden Bay Jules'ün dış kısmıydı. İçinden çıkıp terk ettiği dünyevi kabuğu.

—•—

"Bay Jules'ün dış kısmı," diye tekrar etti David. Her daim ciddi olan suratında koca bir gülümseme belirdi.

Gayet mükemmel anlıyordu. Kanepede oturan cansız bir adam ve buna olmuş bitmiş bir şey gözüy-

le bakan yaşlı bir kadını kavramıştı. Kesinlik ve güven saçıyorlardı. Jules, elleri dizlerine kenetlenmiş ve yarı kapalı gözleri boş boş bakar halde, burnuyla çenesi arasında bir çizgi gibi çentilmiş şaşkınlıkla oturduğu yerde kalacaktı. David evde olduğu sürece Alice de onun görüş alanından ancak birkaç metre uzaklaşıyordu. Her şeyin bir satranç oyunu gibi yerli yerine oturduğu bu odada beklenmedik bir şey olması imkansızdı. Bu durum David'i, dolayısıyla da Alice'i rahatlatıyordu.

Alice için bu bir kavrayış, sözcüksüz bir mutluluk anıydı. Açlığın midesini kemirdiğini hissetti.

"Akşam yemeğini yedin mi David?" diye sordu. Bu gündelik soru kısa bir süre çocuğun güvenini sarstı. Hızlı hızlı ve işitilebilir biçimde solumaya başladı, havalanmak istercesine kollarını ve parmaklarını açtı. Bir an, uçmaya hazır bir kartal oldu. Sonra kanatlarını tekrar indirdi. Alice tüylerin hışırtısını duyabiliyordu adeta. Aynı şeye ikinci defa kalkışmak istemiyormuş gibi ellerini koltukaltlarına sıkıştırdı.

"Hayır," dedi David. "Annem bu akşam bana yiyecek hiçbir şey vermedi. Korkmuştu."

"O halde sen ve ben birlikte bir şeyler yiyeceğiz. Çünkü, artık korkmadığımdan ben de acıktım," diye cevap verdi Alice.

David gülümsedi. Kolları sırık gibi ve çelimsiz bedeninin iki yanına gevşekçe düştü. Alice ona başka soru sormayacaktı. Ne yemekle ilgili, ne korkularla. Ona olmuş bitmiş gerçeklerle yaklaşması gerekiyordu.

"Dağınık, dağınık, dağınık" küçük mutfağa adımını atan David böyle bir terane tutturdu. İlk defa önce Alice'in konuşması gerekmeden kendiliğinden bir şeyler söylüyordu.

Alice'in David'e hak vermekten başka seçeneği yoktu. Jules'ün son nefesini vermeden hemen önce çalıştırdığı kahve makinesi tezgahın ortasındaydı, cam haznede sabahtan kalma az bir kahve vardı hâlâ. Jules'ün tabağı hiç dokunulmamış halde duruyordu. Reçel ve mayonez kavanozlarının kapakları açıktı. Bıçağın üzerine tereyağı bulaşmıştı. Buruşturulup bir kenara konmuş karides paketinden soğuk kahve kokusuyla karışan ekşi bir koku yayılıyordu.

Ortalığı toplamaya girişen Alice, "Bay Jules bunu görseydi kalp krizinden giderdi," dedi. Kendi esprisine gülerken, kahkahasının David üzerinde de bulaşıcı bir etkisinin olduğunu fark etti. Çocuk rahat hissetmediğinde robot gibi kaskatı kesiliyordu. Fakat güven duygusu, bez bebeklerin pörsük kollarına benzer biçimde iki yanından sarkan kolları tarafından tercüme ediliyor ve Alice'in aklına yeniden Marcellino *pane e vino*'yu getiren bir gülümsemeye dönüşüyordu.

"İkimiz için leziz bir yemek pişireceğim," diye duyurdu. "Şimdi bir bakayım, elimde ne malzemeler var."

Yapacak bir iş çıktığı için vücuduna taze bir güç gelmişti. David'in köşedeki uzun dolabın kapaklarını açtığını gördü. Az kalsın bir kenara geçip oturma-

sını söyleyecekti. Ama çocuğun gözlerinin tıka basa dolu raflarda gezindiğini görünce, üç kat aşağıdaki kendi dairesinde de aynı köşede benzer bir dolap olabileceğini düşündü. Alice'e tek bir soru sormadan, bütün o malzemelerin içinden seçtiği sarımsı turuncu bir kutuyu çekip ona uzattı.

"Hazır krep karışımı," diye okudu Alice kutunun üzerini. Jules bu tür ayrıcalıklara, olur da birden savaş patlak verirse gerekebilir gözüyle bakardı.

"Canın krep mi çekiyor?" diye sordu Alice.

David'in dinlediği yoktu. Sırtı yay gibi gergin, dizlerini kırarak başını yarıya kadar lavabonun altındaki dolaba soktu ve bir tava çıkardı. Sonra buzdolabını açıp son derece itinalı hareketlerle ocağın yanına bir kutu süt, kısmen kullanılmış bir tereyağı paketi ve iki yumurta dizdi. Anlaşılan Alice sabahki kafa karışıklığıyla yumurtaları gözden kaçırmıştı. Mutfak sandalyelerinden birine oturdu, David'in gözlerinin dolaplarla raflarda dolaştığını fark etti. Acaba hangi malzeme eksik olabilir diye düşünmeye çalıştı. Esmer şeker mi? Yumurta çırpıcı mı? Elmayla tarçın mı yoksa? Alice hafif olsun diye krep hamuruna hep birkaç damla soda eklerdi.

David, Alice'in oğluyla yaşıt ve orijinal boyutundan katbekat büyük olan klivya çiçeğini tutup dekoratif saksı tutacağından çıkardı, içine kuvvetle üfledi ve yumurtaların yanına yerleştirdi. İşte karıştırma kabı da bulunmuştu.

Yılların koşullanmışlığıyla tam bu gergin anda

Jules'ün içeri dalıp ne yaptığını sandığını sormasını bekliyordu. Delirmiş miydi de mutfağında işleri küçücük bir çocuğun eline bırakmıştı? Yumurtaları saksının içinde çırpmasına izin veriyordu. Ama içeri daldığı yoktu. Zaten oradaydı. Ta içinde, annesinin rahmine geri dönmüş bir çocuk gibi. Eli kendiliğinden karnına gitti. Jules'ün omzunu tıpışladı.

"Ben iki krep istiyorum, biri esmer şekerli öbürü ballı olsun," dedi Alice, David'e.

"Ben de. Bir de önlük istiyorum," diye buyurdu.

Alice arkasında çizgili mutfak önlüğünün kuşağını bağlarken, David de usta bir aşçı maharetiyle kabın kenarına çarparak ilk yumurtayı kırdı. Vücudu Alice'in soğuyan ellerine sıcacık gelmişti. Tekrar yerine oturdu. Beklerken, mutfağın her köşesine şekerli bir kokunun sinmesini dileyerek havayı kokluyordu. Acaba aklı tamamen başında mıydı? Jules oturma odasında ölü vaziyette oturuyor, David mutfağında sessiz sakin krep yapıyorken? Evet, aklının başında olması mümkündü. Başını sallamaya başlamadan önceki o berrak anda bundan kesinlikle emin olmuştu. Birbirlerine uyum sağlamışlardı. Üçü de, şartlar göz önünde bulundurulduğunda, tam olarak ne yapılması gerekiyorsa onu yapıyordu. Kendi imkanları dahilinde.

Alice dumanlar arasında ilerleyerek ikisi için masayı kurdu. Jules'ün kahvaltı tabağını iterek kendi tarafına sürdü. Peçete katlayıp bir mum bile yaktı. Minicik mutfağın içi pişirme kokularıyla dolmuştu.

Oturma odasına süzülerek Bay Jules'ün etrafını tatlı bir buğuyla kapladılar.

Krepler tam olması gerektiği gibi pişmişti; dışı kahverengi benekli, içi yumuşak. Alice kendi keplerinin üstünü kıtır kıtır bir esmer şeker katmanıyla kapladı, dürdü ve enlemesine dilimledi. Çocukken nasıl öğrendiyse. David ise kendi kreplerini matematiksel bir hassasiyetle kare ve üçgenlere böldü. Her ısırıkta içine kapanıyor, uzun kirpiklerini bir yukarı bir aşağı kırpıştırıyordu. Alice alelade bir sohbet başlatma isteğini hâlâ tam olarak bastırabilmiş değildi. Mesela, acaba böyle mükemmel krep yapmayı nereden öğrenmişti? İleride aşçı olmayı düşünüyor muydu? Babası neredeydi? Kendini nasıl bir durumun ortasında bulduğunu anlamış mıydı?

Zihninde ardı ardına beliren bu sorulardan hiçbirini sormadı. David'in kullanma kılavuzunu kavramıştı: Çocuk aynı anda sadece bir iş yapabiliyordu. Yaptığı işi de öyle kendini vererek yerine getiriyordu ki, dünyanın kalanıyla bütün ilgisi kesiliyordu.

—•—

Alice krebini yiyordu. Tek kelime etmeden. Ara sıra başını sallayarak David'i yüreklendiriyordu. Fakat gülümsemesi, David'in tıpkı Jules'ünki gibi içine nüfuz etmenin imkansız olduğu mermer suratından geri sekti. David'in düşüncelere gömülmüş gergin suratında tek hareket eden bölüm olan çiğneyen çenesi Alice'e Jules'ün hayattaki halini anımsattı. Haşince hareket eden çenesi Jules'ün öfkelendiğini ele veren ilk işaretti.

Alice krebinin hepsini yiyemedi ve kalan son iki santimetreyi yan yana yerleştirdiği çatalı ve bıçağıyla tabağında bıraktı, üstlerine de peçetesini yaydı. David'in gözleri faltaşı gibi açıldı. Alice içgüdüsel bir hareketle peçeteye uzandı, kısa bir mola vermişçesine ağzını sildi ve itaatkar bir çocuk gibi tabağını bitirdi. Parmaklarıyla kalan esmer şeker tanelerini topladı; bir tabağını yalamadığı kalmıştı. Eteği belini sıkmaya başlamıştı, ağzında yağlı bir tat vardı. Haddinden fazla yemişti ve azıcık kestirmek, yarım saat olsun her şeyden uzaklaşmak için neler vermezdi. Asıl, yatağa kıvrılmak için içi gidiyordu, geceliğinin yumuşak pazen kumaşı bacaklarına dolanmışken uykunun tarafsız bölgesine süzülmek için. Bir an olsun aklına yatağın boş tarafı gelmedi. Zihninde, Jules hâlâ arkasındaki o bildik sıcaklık seddiydi.

—•—

"Her şeyi olduğu gibi bırakalım mı?" diye öneride bulundu. Yorgun hissediyordu. Ama David çoktan tabakları ve çatal bıçakları toplayıp her şeyi tezgahın sol tarafına yığmaya başlamıştı. Alice ne olduğunu anlayamadan David'in kolları dirseklerine kadar köpüğe batmıştı bile.

Bir kurulama bezi alıp David'in sağında beklemeye koyuldu. Annesi hep, "Beraber yediyseniz bulaşığı da beraber yıkamalısınız," derdi. Ama David farklı düşünüyordu.

"Bay Jules'ün dış kısmı tek başına," dedi.

Gözlerindeki bakış, "Lütfen mutfaktan çık," diyordu. Tekrar etmesine gerek kalmadan Alice söy-

lendiği gibi yaparak damalı kurulama bezini sandalyelerden birinin arkasına asıp oturma odasına geçti.

"Jules, yorgunluktan bittim," dedi.

Artık içinden şefkatle saçını okşamak ya da granit yanağına öpücük kondurmak gelmiyordu. Acaba ölmüş insan büzülebilir miydi? Derisi bol görünüyordu. Kül rengine dönmüştü, Alice bileklerinde oluşan morluk gölgelerini fark etti. Yoksa dışarıdaki karın yansıması mıydı? Perdeleri kapattığı halde morluklar yok olmadı. Yanına oturup mavi damarlı minik ellerini Jules'ün dolma parmaklı, küt tırnaklı iri ellerinin üstüne koydu. Domuz budunu andıran ellerinin.

—•—

Tıpkı babasının elleri gibiydiler, ama Jules'ün elleri hiç canını yakmamıştı. En azından bu kadarını teslim etmeliydi. Babasının mengene gibi ellerinden yeterince çekmişti. "Kızını dövmeyen dizini döver," derdi babası hep. Bütün gücüyle, babasının elinin yanağında bıraktığı kıpkırmızı izin, ince kollarını kavrayan çelik kıskaçların anısını bastırdı. Birden yeni bir suçluluk duygusu dalga dalga yayıldı, uzun zaman önce göğüsleri sütle nasıl dolduysa aynen öyle. Jules, ellerinin hiçbir zaman silinmemiş çocukluk acılarını hatırlatmasını hak etmiyor, diye düşündü. Ve o an, tıpkı bir hamsterin çerçöpten yaptığı yuvasından dışarı hızla seğirtişi gibi, tokat yankılarının altında saklı olan o tek güzel anı su yüzüne çıkıverdi.

—•—

Alice babasının bisikletinin bagaj kısmında oturuyordu. Sakin, gri bir pazar günü sabahı yeni başlayan ama henüz kutlanmayan Anneler Günü için hediye almaya gidiyorlardı. Yukarı doğru genişleyen ağzı mavi renkte incecik kristal bir vazo seçtiler. Narin hediye önce pelür kağıda, sonra altın yaldızlı hediye paketine, son olarak da ne olur ne olmaz diyerek pazar gazetesinin spor ekine sarıldı. Babasının geniş gövdesinin arkasına ilişen Alice, bir sancaktar sarılı bayrağını nasıl taşırsa ganimeti göğsünün üzerinde öyle tutuyordu. Derken babası bisikletle yoldaki bir çukura girdi ve ikisi birden parke taşlarının üzerine seriliverdiler. Mucize eseri vazo sapasağlamdı, ama bisiklet devrilirken Alice'in sağ ayağı dönen jant tellerine sıkışmıştı. Sandaletinin üst kısmındaki derisi minik bir pileli eteğe dönmüş, altında kan birikmeye başlamıştı. Acıdan çok korkuyla çığlığı bastı. Sonrasında, yekpare savaş zırhının içinden domuz butuna benzeyen elleri olan yumuşak bir baba çıktı. Büyük bir soğukkanlılıkla gerekenleri sırasıyla yaptı. Önce hâlâ gazeteye sarılı vazoyu aldı ve dükkanının önündeki gürültünün sebebini merak edip dışarı çıkan berbere uzattı. Bisikleti kaldırıp duvara fırlattı, sonra kollarının arasındaki sıcacık yuvaya oturttuğu kızını dükkanın içine taşıdı. Sanki evlerindeki masanın üstüne koyar gibi onu tezgahın üstüne oturttu, Alice acıdan burulan yüzünün bütün aynalarda birden kendine baktığını gördü. Ilık suyla ıslatılmış bir bez, soğuk suyla ıslatılmış bir bez, bir parça tükürük -babişkonun merhemi demişti buna babası- ve her şey

yeniden düzelmişti. Yüzleri köpüklü, kafalarındaki saçlar ıslak fırça gibi yamyassı olmuş adamlar operasyonu yakından takip ediyorlardı. Bu kadar cesur olduğu için Alice'e övgüler yağdırdılar, berberden de eve varana kadar emdiği bir karamelli şeker kaptı. Hatırasının en güzel kısmı, babasının bisikletinin üst borusuna yanlamasına oturmasına izin vermesiydi. Daha sonra kaba etlerine boydan boya borunun izi çıkmıştı. Sınırları kollar ve bacaklarla belirlenmiş bu güvenli boşlukta nefesini babasının nefes alıp verişine uydurdu. Vazo az kalsın ellerinde eriyecekti. Sonra, insan etinden kafesinin içinde sımsıkı güvende otururken, babasının ellerindeki morlukları, sıyrılmış yaraların üzerindeki kararmış kanı fark etti. Soyulan derisini düzeltip gözyaşlarını silerken kendisi için gıkını bile çıkarmamıştı. Hayatında başka hiçbir zaman babasını bu kadar karşılıksız sevmemişti. Ya da en azından sevdiğini anlamamıştı. Bir dahaki dayakta babasının vurduğu yer daha az acıdı.

Alice kalkıp gömme mutfak dolabına giderek narin vazoyu raftan aldı. David kendini bulaşıkları kurulamaya öyle kaptırmıştı ki başını bile kaldırmadı.

"Bak," dedi Jules'e, "o vazo buydu. Sonrasında rengi maviye çalan ağız kısmı bana hep denizanasını çağrıştırdı. Hâlâ da öyle gelir. Ama vazoyu aldığımızda denizanası nedir bilmiyordum. Annemin vazoya bayıldığını hatırlıyorum. Ekonomik bir hediye olduğunu söylemişti, çünkü içine ancak bir iki çiçek sığabilirdi. O öldükten sonra vazoyu ben aldım. Özel

bir anlamı olduğunu biliyordum, ama ne olduğunu unutmuştum. Şimdi her şey geri geliyor. Moraran ellerin yüzünden."

—•—

Elleriyle sıkı sıkı kavradığı vazoyla deri koltuğa oturdu. Mutfaktaki belli belirsiz tabak çanak sesleri giderek seyreldi. Öylece uyuyakaldı. Kendini tamamen bıraktığı gerçek bir uykudan ziyade genellikle arabada giderken bastıran türden bir iç geçmesiydi. Düşünceler yünlü battaniyenin altında boğulup vücut yoldaki bütün sarsıntıları hissederken zihnin kısa bir mola verdiği türden.

Olduğu yerde sıçrayarak gerçekliğe döndü. Demek o arada gerçekten uykuya dalmıştı. David, Jules'ün yanına oturmuştu. Elleri dizlerinin üzerinde duruyordu, gözleri yarı kapalıydı. Çok ağır nefes alıp veriyordu. Alice manzara karşısında duygulandı. Bir gün içinde kocasının içi boşalan kabuğuna yıllar yılı yaşayan, nefes alıp veren bedeni kadar aşina olmuştu. Gün ilerledikçe Jules'ün varlığının özü içine akmış, giderek derinliklerine sızıp yayılmıştı. Onun bir parçasıydı artık. Bundan böyle hiçbir cenaze levazımatçısı, noter ya da papaz onu kendisinden ayıramazdı. Jules'ün yanı başında kendisini bir gölge gibi onun bedenine uyduran oğlan kanlı canlı oturuyordu. Hareketsiz ve kendini tamamen bırakmış halde. David kendini hayatla ölüm arasındaki bu tarafsız bölgeden, üç insanın sabit biçimde bir arada durduğu, sürekli ağır bir kokunun hakim olduğu ve seslerin neredeyse işitilmez kılındığı buradan başka

nerede daha iyi hissedebilir ki, diye düşündü Alice. Jules'ün birden ayağa fırlayacak hali yok, ben de artık oturup beklemekten başka bir şey yapabilecek durumda değilim. Bu yaşayan tablodan onu koparacak tek şey annesinden gelecek bir telefon, önünde sonunda bu telefon onu kendi güvenli dünyasına geri götürecek. Bu düşünce Alice'i rahatlattı. Onu televizyonu açmak ya da yapacak bir şeyler bulmak gibi sıradan düşüncelerden kurtardı.

—•—

Zaman geçti. Zamansızca. Alice ayağa kalkıp perdelerin arasındaki açıklıktan dışarı baktı.

Yine kar yağıyordu. Miskin miskin düşen kar taneleri dışarıdaki dünyayı kalın beyaz bir örtüyle kaplamıştı. Manzara başını döndürmüştü. Issız sokakta tek bir araba farı bile seçilmiyordu. Dünyayı daldığı kış uykusundan kaldıracak tek bir canlı ya da kıpırtı yoktu. Veda etmek için mükemmel bir ortam olduğunu fark etti. Jules'ün muhteşem bir yaz günü öldüğü, ağır mangal kokuları ve neşeli sohbet sesleri arasında onunla birlikte burada oturduğu düşüncesini katlanılmaz buluyordu.

—•—

Arkasını döndüğünde David'in başının arkaya kaykıldığını ve ağzının açık kaldığını gördü. Arada bir dudakları seyiriyordu. Uyuyordu. Alice yine yerine oturdu, başını koltuğun arkasına dayadı. Kocası ve çocuğun görüntüsü yavaş yavaş gözlerinden silindi. Karanlık, kısa aralarla daldığı uykularla onu

içine alıyordu. Yeniden gerçekliğe dönüp de bedeni tamamen gevşemiş olan çocuğun yanında bedeni tamamen kaskatı kesilmiş adamı görene kadar. Tekrar tekrar. Böylece saatler geçti.

—•—

Telefonun tiz çınlaması Alice'i dev bir dalgayla kıyıya fırlattı. Allak bullak halde etrafına bakındı. David gözlerini açtı ve içgüdüsel olarak kollarını sahnedeki bir aktörmüş gibi havaya kaldırdı. Sonra yeniden uykunun kayıtsızlığına gömüldü.

"Bu işte kesin şeytanın parmağı var," dedi Bea hattın öbür ucundan. "Annemin durumu iyiye gidiyor, şükürler olsun. Tehlikeyi atlattı. Bundan sonrası zamana kaldı. Ama şimdi sorun şu ki, eve dönemiyorum. Hastaneden çıktığımda dehşet bir manzarayla karşılaştım. Arabamı zar zor bulabildim. Üstü nereden baksanız yirmi santim karla kaplıydı. Doğruyu söylemek gerekirse Bayan Alice, arabayı sürmeye cesaretim yok. Normal şartlar altında bile direksiyon başında biraz korkağımdır. David nasıl?"

"David mi?" diye tekrarladı Alice zaman kazanmak için. Kelime seli sanki donmuş bir nehir gibi yavaşça zihnine nüfuz ediyordu.

"Birlikte krep yaptık," dedi.

"Ah, evet, krepte üstüne yoktur," diye cevapladı annesi. "David harikulade bir aşçıdır. Şimdi ne yapıyor? Umarım sorun çıkarmamıştır. Çoktan yatakta olmalıydı. Belki de en iyisi taksi tutmam, çünkü gerçekten tek başıma arabaya binmeye cesaret edemiyorum. Abimden rica edip... Ne diyorsunuz Bayan

Alice, bu gece taksiler çalışıyor mudur sizce?"

Taksiler çalışıyor mudur acaba? Bu gece düşünmek istediği en son şey buydu.

"David kanepede uyuyor," dedi Alice. "Bakın, şöyle yapalım. Ben onun için yatak hazırlayayım. Böylece ne onun uyanmasına ne de sizin hayatınızı tehlikeye atmanıza gerek kalır. Yarın duruma tekrar bakarız. Geceyi hastanede rahatça geçirebileceğinizden eminim. Ne de olsa yataktan yana sıkıntıları yoktur."

"Ama size rahatsızlık veriyoruz... Fazladan bir yatağınız var mıydı?"

İtirazında rahat bir nefes aldığını belli eden bir ton seziliyordu.

"Fazladan bir yatağım yok aslını istersen. Ama başının altına bir yastık koyup üzerine de battaniye örttüm mü yatak meselesi hallolur."

Alice'in sesi o kadar sert çıkmıştı ki, biraz daha yumuşak bir tonla, "David'le çok iyi anlaşıyoruz," diye ekledi.

"Ya Bay Jules? Münasebetsizlik olduğunu düşünmez mi?"

"Beklenmedik bir durum söz konusu," dedi Alice.

Bea'nın daha fazla itiraz etmesine fırsat vermeden konuşmayı sona erdirdi.

"Sabah eve gelince beni ararsın," dedi. "Hiç olmadı, David'i eve götürüp yatağına yatırır, onun yanında kalırım. Benim için sorun değil."

Bea'nın cevabını artık duymuyordu bile. David'in

uykusu tamamen açılmıştı. Uyku mahmurluğundan beti benzi atmış halde kanepede büzüşmüştü. Elleri beyaz kelebekler gibi yukarı kanatlanıp huzursuz bir şekilde dizlerinin üzerine kondu.

"Ben yastık ve battaniyeyle kanepede uyuyacaksam Bay Jules'ün dış kısmı nereye gidecek?" diye sordu.

Jules'ün bedeniyle kanepenin kolçağı arasındaki mesafeyi kestirmeye çalışırken gözlerinden korku okunuyordu. Alice yanından geçerken irkilerek geriye kaykıldı. Alice tekrar koltuğa yerleşti ve David onun hiçbir şey yapmaya niyeti olmadığını anlayana dek oturduğu yerden kıpırdamadı.

"Anneni rahatlatmak için öyle söyledim," diye açıkladı. "Merak etme, uyuman için sana rahat bir yer bulacağız. İstersen kanepedeki yerinde de kalabilirsin, ama o zaman gece vücudun tutulup benimki gibi kaskatı kesilir."

"Ya da Bay Jules gibi." Sesindeki telaş kaybolmuştu.

"Tabii ki hayır," diye rahatlattı Alice onu. "Bay Jules öldü. Yaşlı bir adamdı. Kalbi dayanamadı. Senin kalbin güçlü ve sağlıklı. Daha yıllarca atmaya devam edecek."

David'in sağ eli göğsüne doğru çırpındı. Alice titrek hareketlerden kalp atışını çıkarabildi.

"İstersen büyük yatakta da uyuyabilirsin, bu gece bir tarafı boş olacağına göre," diye öneride bulundu Alice çekinerek de olsa.

"Evet," dedi David, "bazen annemle birlikte büyük yatakta uyuyorum."

Başka tek bir kelime etmeden ayağa kalktı ve doğruca yatak odasının yolunu tuttu. Dağınık yatağı baştan sona süzdü, zemin ve mobilyayı da hızla gözden geçirdikten sonra nevresimleri düzeltmeye koyuldu.

Mutfakta yemek malzemelerini ve pişirme aletlerini toplarkenki ciddiyetiyle yatağın etrafını dört dönüyor ve buruşuk kalan yerleri düzeltiyordu. Perdeleri kapatmak için yatağın ayak ucundan dolaşmasındaki olağanlık Alice'i şaşkınlığa düşürdü. Ama aklına David'in kendi evindeki gündelik düzeninin de aynı daire planı üzerinde gerçekleştiği geldi.

"Kar dışarıda kalır, sıcaklık içeride," dedi. Kulağa şiir gibi geliyordu. Alice bir masa lambası yakıp banyoya gitti. Acaba David'e havlu çıkarsa mıydı? Jules'ün temiz pijama üstlerinden birini verse iyi olurdu belki? Yıllardır hiç yatılı misafiri olmamıştı. İhtiyacı olan başka bir şey olup olmadığını sormaya karar verdi. Yatak odasına geri geldiğinde, David ellerini başının altında kavuşturup Jules'ün yattığı tarafta sırtüstü uzanmış haldeydi. Pantolonu ve kazağı güzelce katlanıp sandalyenin üzerine yerleştirilmişti. Açık mavi tişörtünü çıkarmamıştı.

"Gece oldu. Şimdi uyuyacağım," dedi David, şiirine yeni bir mısra ekleyerek. Yan dönüp yorganı kulaklarının üstüne çekti ve bir daha sesi çıkmadı. Alice'in "İyi geceler yavrum"u cevapsız kaldı. Kısa bir süre daha yatağın yanında kıpırdamadan bekledi.

Çiçekli çayının ağır ağır inip kalkmasından David'in söylediği gibi yaptığını anlayabiliyordu.

—•—

Jules'ün yanında David'in oturduğu yer hâlâ sıcaktı. Alice kolunu uzattı ve pürüzsüz mermere değdiği anda üstüne derin bir yalnızlık hissi çöktü. Sıcaklık ve koruma için annesine sarılan bir çocuk gibi, kıvrılıp kocasının bedenine yaslandı. Ama karşısında ürpertici soğuklukta bir duvar ve sert bir direniş buldu.

"Jules," diye fısıldadı. "Jules."

İçindekilerin hepsini dökmüştü. Şakağına bir öpücük kondurdu, beyaz soğuğun dudaklarında bıraktığı yanma hissi geçmek bilmiyordu. Soyundu, başından aşağı geceliğini geçirdi. Yatak odasına gittiğinde David'in nefes alırken bir uğultu sesi çıkardığını işitti. Onu uyandırmak istemediğinden ışığı yakmadı. Bir süre yatağın kenarında öylece oturup ardında kar olduğunu bildiği sıkı sıkı çekilmiş perdelere baktı.

"Kar dışarıda kalır, sıcaklık içeride," diye tekrarladı usulca. Sonra yavaşça, çocuğu uyandırmamak için adeta nefesini tutarak yorganın altına girdi. Yanaklarından sessizce gözyaşları süzülüyordu. Çok geçmeden ılık tünel onu da içine aldı ve Alice uykuya daldı.

—•—

Uyandığında, yanındaki boşluğu hissetti, şimdi ne yapması gerektiğini biliyordu. Ardında gölge gibi uzanan sıcak yatağın rayihaları arasında bir dakika

daha uzandı. Kahve kokusunu alınca doğruldu. Kaskatı eklemleri ve sımsıkı gerilmiş derisiyle yeni bir günün aromasına doğru ilerledi.

Tek bir günün; ölüm, hüzün, aşk, ihanet, hayal kırıklığı, acı, umut, kayıp ve özgürlüğün, kısacası alelade hayatlarımızın samimi öyküsü...

Her gün kocasının hazırladığı kahvenin kokusuna uyanan Alice, yine sıradan bir güne başladığını düşünür. Ancak kanepede oturmuş yağan karı izleyen Bay Jules'ün öldüğünü fark ettiğinde, o sıradan gün, yıllardır içinde tuttuğu şeyleri tek tek döktüğü eşsiz bir ana dönüşür. Komşusunun otistik oğlu David ise hiç beklenmedik bir şekilde ona bu keder ve kayıp girdabında eşlik eder. Ve Alice ölümle birlikte gelen özgürlüğün kendisini kucakladığını keşfeder.

"Ölümün eşiğinde, hatıraların yavaş yavaş solup seslerin dindiği bir sis bulutunun içine girip yok olma fikri ona çok huzurlu geliyordu... Renklerin pastel tonlardaki manzaraya karıştığı bir Fransız filmi. *Fin*!"

THG
0763629
CAN

KOLEKTİF KİTAP
| www.kolektifkitap.com |

1 054000 93161